

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๕

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันเสาร์ที่ ๒๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑๕ ถึง ครั้งที่ ๒๑ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๑

สารบัญ

ครั้งที่ ๑๕/๒๔๘๑ (สามัญ)

๑. วิจารณ์รายงานการประชุม ครั้งที่ ๓๐ และ
๓๑/๒๔๘๐ (สามัญ) ๘๗๕
๒. วิทยาลัยกอบกษัตริย์ของสมาชิก
  - ก. เรื่องโทรทัศน์และวิทยุไปรษณีย์ ของ
นายสว่าง สนิทพันธุ์ ๘๗๕-๘๗๘
  - ข. เรื่องค่าแรงงานชุกคิน ของ ก. สวง
พวยงพงศ์ ๘๗๘-๘๘๑
  - ค. เรื่องการย้ายที่ว่าการอำเภอจรเข้สามพัน
ของ นายสว่าง สนิทพันธุ์ ๘๘๑-๘๘๒
  - ฅ. เรื่องร้านสยามอุตสาหกรรม ของ
ก. สวง พวยงพงศ์ ๘๘๓-๘๘๕
  - ง. เรื่องการก่อสร้างทางและการใช้กรรม-
กร ของ ก. สวง พวยงพงศ์ ๘๘๕-๘๘๗
  - จ. เรื่องเงินงบประมาณ ของ ก. สวง
พวยงพงศ์ ๘๘๘-๘๙๐

๘. เรื่อง เงิน ค่า สิบลด กำนันผู้ ใหญ่บ้าน
ของ นายสอน พงศ์สุวรรณ . ๙๙๐-๙๙๑
๙. เรื่อง จำนวนข้าราชการกระทรวงธรรม-
การที่ไต่ รัย โทษฐานผิดวินัยอย่างร้าย
แรง ของ นายสุวิชัย พันธเศรษฐ์ ๙๙๑-๙๙๒
๓. เรื่อง ขอให้สภาฯ ตัดความในข้อบังคับการประชุม
และ การปรึกษาของสภาผู้แทนราษฎร ข้อ
๖๖ ของ นายพันธุ อินทวงศ์ ๙๙๒-๑๐๑๔
๔. เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติควบคุม การประกอบ
โรคศิลปะ (ฉบับที่ ๓) ของ นายเฉลา
เตาตานนท์ ๑๐๑๔-๑๐๓๗

แก้คำผิด

หน้า	บรรทัด	คำผิด	คำถูก
๙๙๓	๑๑	ที่ กรมมาธิการ	ต่อกรมมาธิการ
๑๐๐๔	๑๒	สมตท	สมมต
๑๐๒๐	๙	ชช	ชอ
๑๑๓๓	๑๓	นายเขื่อน พานิชวิทย์	นายเขื่อน พานิชวิทย์
๑๑๓๙	๓	ผู้ไกล	อยู่ไกล
๑๑๕๔	๑๒	รัฐมนตรี	รัฐมนตรี
๑๑๕๗	สุดท้าย	ในสภาพ	ในสภาพ
๑๑๘๓	แรก	เพราะ	เพราะ
๑๑๙๙	๑๓	การประชุม	การประชุม
๑๒๑๙	๑๙	ความ	ความ
๑๒๒๙	๖	กรรมการ	กรรมการ
๑๒๔๔	๑๐	สมาคมพืชกรรม	สมาคมพืชกรรม
๑๑๖๗	๒	กรมมาธิการ	กรมมาธิการ
๑๒๗๖	๑๖	นายทองอยู่	นายทองอยู่
๑๒๗๙	๓	พระสงฆ์	พระสงฆ์
๑๓๒๙	๑๔	หมกควาระ	หมกควาระ
๑๓๕๐	๑๒	เกณฑ์	เกณฑ์
๑๓๖๑	๓	ขมอ	ขมอ
๑๓๖๕	๙	ข้อ ๒๐	ข้อ ๔๐
๑๓๙๗	๓	นายวงศ์	นายวงศ์
๑๓๙๒	๙	นายพนัธิ	นายพนัธิ
๑๔๐๓	๕	พ.อ. พระยาฤทธิอัคนย์	พ.อ. พระยาฤทธิอัคนย์
๑๔๒๗	๖	อุตสาหกรรม	อุตสาหกรรม

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๑๕/๒๔๘๑ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๒
วันเสาร์ที่ ๒๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๑
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๓๖ นาฬิกา

ประธานสภาฯ : วันนมัสมาชิกมาประชุม ๑๓๘ คน เป็นองค์
ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอให้รับรองรายงานการประชุมครั้งที่ ๓๐ และ ๓๑
(สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๒ เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าประชุมอันมีมติ ในวาระต่อไปกระทู้ กระทู้ที่ ๑ ของนาย
สุวิเศษ พันธเศรษฐ กระทรวงเศรษฐการ

นายสุวิเศษ พันธเศรษฐ (เชิงใหม่) : กระทู้ข้อนี้รัฐบาล
เคยตอบว่าสำหรับผู้ที่ขาดเงินจริง ๆ นั้น ก็ระดมให้ ก็เป็นอันสมควร
ปรารถนาที่ข้าพเจ้าได้ตั้งมาแล้ว เพราะฉะนั้นขอถอน

ประธานสภาฯ : กระทู้ต่อไปของนายสว่าง สนิทพันธุ์ เรื่อง
โทรศัพท และตู้ของไปรษณีย์

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ ดังต่อไปนี้คือ

๑. ทลายสับขมาแล้วสำหรับ จังหวัดสุพรรณบุรี เหนือมีโทรศัพท์
อยู่เพียง ๓ แห่ง คือ ระหว่างจังหวัดสุพรรณบุรีกับนครปฐม และระ-
หว่างบางปลาม้าสองพี่น้องกับจังหวัดสุพรรณบุรีเท่านั้น ส่วนระหว่าง
จังหวัดกับอำเภอต่าง ๆ อีก ๔ อำเภอในจังหวัดนี้ยังไม่มี

๒. สิ่งกีดขวางขมาหมายสำหรับไปรษณีย์จังหวัดสุพรรณบุรี
ถือว่าไม่มีความแข็งแรงมั่นคงแต่อย่างใดเลย ไม่น่าเป็นที่ไว้วางใจของ
ประชาชน เพราะได้ตัดไว้ตามเสาไฟฟ้าและตามรั้วด้วยตะปูเพียงตัว
เดียวหรือ ๒ ตัวเท่านั้น หากมีผู้คิดทำจรรยาตักมีผลที่จะต้องสงสัยเถียว
อาจทำได้ง่ายค้าย และดูไม่เหมาะแก่ยกเป็นรัฐพาณิชย์ ทั้งนี้ขอทราบ
ว่ารัฐบาลจะคำวิจัยขยายเพิ่มเติมและเปลี่ยนแปลงแก้ไขความบกพร่องทั้ง
กล่าวแล้วประการใดบ้างหรือไม่ เพราะเหตุใด

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ-
การ : รัฐบาลขอตอบดังนี้

๑. รัฐบาลมีนโยบายที่จะส่งเสริมการสื่อสารทางโทรเลขโทร-
ศัพท์ ให้ จังหวัด และอำเภอติดต่อกันได้ ทุก จังหวัด ที่ราชอาณาจักรเขต
แต่จำเป็นต้องคอยทำค้ำชงไป ตามกำลังเงินงบประมาณที่ ได้รับอนุมัติใน
บั้นง ๆ จังหวัดใดที่สำคัญและที่ฝ่ายบ้านเมืองช่วยเหลือและแรงงานได้
ก่อน กรมไปรษณีย์ โทรเลขก็สร้างให้ก่อนถ้ามีเงิน จังหวัดใดที่ไม่
สามารถจะช่วยเหลือและแรงงานได้ก็ต้องรอไว้ โอกาสหลัง เพราะต้อง
เสียค่าใช้จ่ายมาก และจังหวัดสุพรรณบุรีอยู่ในประเภทหลังนี้

ไต่ถามแต่งตั้งให้มั่นคงแล้ว

๑๕.๓๕.น

นายสว่าง สนิทพันธ์ (สุพรรณบุรี) : ข้าพเจ้าใคร่ขอทราบ
ว่าเฉพาะจังหวัดสุพรรณบุรีเวลานี้รัฐบาลมีการขยายนอกจาก ๓ อำเภอ
ที่กล่าวแล้วซึ่งยังเหลืออยู่อีก ๔ อำเภอหรือไม่

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐก
การ : ในขณะนี้ยังมีงบประมาณสำหรับจังหวัดสุพรรณบุรี เพราะที่เรา
ได้ขะตั้งงบประมาณเป็นจังหวัดๆ ไป เราจะเห็นได้ว่าการสื่อสารโดยทาง
โทรศัพท์ทางไกลได้ทำเป็นลำดับขั้นดังต่อไปนี้ ในปี พ.ศ. ๒๔๗๗ เรา
ได้ทำไป ๓๓ กิโลเมตร ในปี พ.ศ. ๒๔๗๘ เราได้ทำไปถึง ๖๔๐
กิโลเมตร ไปวางสายถึง ๑๕ สาย ในปี พ.ศ. ๒๔๗๙ เราได้ทำไปถึง
๔๖๕ กิโลเมตร วางสายไว้ ๑๖ สาย ในปี พ.ศ. ๒๔๘๐ เราทำไปถึง
๓๖๙ กิโลเมตร เราวางสาย ๑๐ สาย รวมทั้งหมด ๔๕ ทาง เป็น
๑,๕๒๒ กิโลเมตร ดังนั้น ความจำเป็นแล้วแต่จังหวัดใดๆ มีความ
จำเป็นมากน้อยเพียงใดก็ทำจังหวัดนั้นก่อน

๑๕.๔๐.น.

นายสว่าง สนิทพันธ์ (สุพรรณบุรี) : ข้าพเจ้าขอทราบว่าจะ
อย่างไร

๑๒๓

ทางการไม่ได้ตั้งงบประมาณไว้ แต่เพราะในปี พ.ศ. ๒๔๘๒ ในปีต่อไป
จะทำได้หรือไม่โดยเพราะจังหวัดสุพรรณบุรี

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ-
การ: เราอยากจะทำให้ทั่วไปหมด แต่ทั้งนี้แล้วแต่การเงิน ในปี พ.ศ.
๒๔๘๑ งบที่ตั้ง ๑๗ ล้าน

นายสว่าง สนิทพันธ์ (สุพรรณบุรี): ข้าพเจ้าขอทราบเพราะ
พ.ศ. ๒๔๘๒ ทางการจะคำอธิบายเพิ่มเติมอีกหรือไม่ เพราะสำหรับ
จังหวัดสุพรรณบุรี ยิ่งกว่านั้นจะขอถามเพราะเหตุไปรษณีย์ ด้วยว่าจะ
ปล่อยตามเดิมหรือว่าจะแก้ไข

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ-
การ: ยังรับรองไม่ได้ รัฐบาลพูดได้ว่าจะทำให้แต่ต้องแล้วแต่ความ
จำเป็นก่อนหรือหลังเท่านั้น

ประธานสภาฯ: กระทู้ต่อไปของนายคาบสรวง พระยวงษ์ เรือง
คำแรงงานชุกกิน

๑๕.๕๑ น.

ด. สรวง พระยวงษ์ (ปราจีนบุรี): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้
ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้คือ การจับผู้ค้าง
วีซ่าไปการทำงานชุกกินและทำถนนใน อำเภอบ้านสร้าง จากที่
การอำเภอมายังสถานีบ้านสร้างจังหวัด ปราจีนบุรี นั้นใช้แรงงานชุกกิน

กวีธิ และหากฎเกณฑ์นั้นมาจากไหนอำเภอต่างๆ ในจังหวัดนั้นปฏิบัติ ในการใช้แรงงานขุดดินเหมือนกันหรือไม่ มีระเบียบอย่างไร

พ.ต. หลวงเซวณศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : กระทรวงมหาดไทยขอตอบดังนี้ การใช้แรงงานคนค้ำงรัชชูปการ ขุดดินทำถนนใน อำเภอบ้านสร้างนั้น ใช้วิธีเหมางานให้ทำวิธีเดียว ทั้งนี้โดยถือตาม คำสั่งวางระเบียบการใช้ งานโยธาแก่ผู้ ค้ำงเงิน รัชชูปการของกระทรวง มหาดไทย ซึ่งได้กำหนดวิธีการใช้แรงงานไว้ เป็น ๒๐ ประการ กล่าวคือ ใช้แรงงานเป็นรายวันประการหนึ่ง หรือใช้แรงงานเป็นงานเหมาอีกประ การหนึ่ง ซึ่งแล้วแต่ทางจังหวัดหรือทางอำเภอ จะพิจารณาดำเนินการ โดยวิธีใดตามความเหมาะสมแก่ภาวะแห่งท้องถิ่น และประกอบด้วยความยินยอมของผู้ที่ใช้แรงงานในกรณีที่เป็นงานเหมานั้นก็ด้วย การใช้ แรงงานคนค้ำงรัชชูปการในจังหวัดปราจีนบุรี เวลานี้ได้ ใช้วิธีเหมางานให้ทำโดยไม่มีระเบียบเหมือนกันหมดทุกอำเภอ

ค. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีนบุรี) : ข้าพเจ้า ขอซักถาม ใ้ว่า การใช้แรงงานเหมา นั้น กฎเกณฑ์ข้อในการใช้แรงงาน เท่าที่รัฐ บาลทอบมยังไม่พอใจ คืออยากจะทราบโดยแท้จริงว่า ผู้ค้ำงรัชชูปการ ๑ ศกก็คื หรือ ๒ ศกก็คื ใช้แรงงานขุดดินนั้นใช้อย่างไรบ้าง

พ.ต. หลวงเซวณศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : การคิดแรงงาน เหมานั้นคิดไปจากความสามารถของคนที่จะขุด ดินได้ วันหนึ่ง เท่าใด เป็นต้นว่า ผู้ค้ำงรัชชูปการ ๑ จะต้องทำงานเป็นรายวันอีก ๑๕ วัน ถ้า

ในกรณีนี้เป็นงานเหมา สุ่มที่ว่าวันหนึ่งเป็น ๑ คิว ถ้าเป็นงานเหมา
วันหนึ่งเพียง ๑๐ คิวแล้วแต่ในกรณี เช่นนั้นเขาอาจช่วยกันทำได้

๑๕.๔๓ น.

ค. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีนบุรี) : ข้าพเจ้า ขอซักข้อ
ไข่ว่า ในเรื่องวิธีการใช้แรงงานเหมา นั้นเท่าที่ปรากฏมาแล้วสำหรับ
จังหวัดปราจีนบุรีโดยมากไม่ค่อยยุติธรรมนัก เจ้าหน้าที่ผู้แบ่งงาน
นั้น บางทีกินแข็งกินอ่อนไม่เท่ากัน ทางรัฐบาลจะหาวิธีวางกฎเกณฑ์
ในรูปอย่างข้างหรือใดไม่

พ.ต. หลวงเซวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : ตามระเบียบนั้น
การทำงานเหมา ผู้ที่รับงานเหมาต้อง มีความยินยอมสมัครใจด้วย
ปัญหาเรื่องกินแข็งกินอ่อนเราขจัดขจัดไม่ได้ แต่ว่าอย่างไรก็ตามในวิธีการ
ถ้า มีผู้สมัครหลาย ๆ คน จะจับฉลากหรืออย่างไรก็ตามแต่ผู้ที่จะถูกกิน
แข็งหรือกินอ่อน

๑๕.๔๔ น.

ค. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีนบุรี) : โดยละเอียดงานที่
อำเภอบ้านสร้างที่กระทำอยู่เวลานั้น ทางกรมได้ทราบหรือไม่ว่า งาน
นั้นจะเสร็จได้บ้างหรือไม่

พ.ต. หลวงเซวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : งานนั้นจะเสร็จ

เมื่อไรกระทรวงมหาดไทยไม่ทราบ ก็ถือว่าแล้วแต่จังหวัด มีคนค้างเงิน
รัชชูปการเท่าไรแล้วเขาจะใช้ ทำที่ไหน สำคัญมากน้อยเพียงไรนั้น
ก็แล้วแต่จังหวัดเขา

ประธานสภาฯ : กระทั่งต่อไปของนายสว่าง สนิทพันธ์ เรื่อง
การย้ายที่ว่าการอำเภอจรเข้สามพัน

๑๕.๔๕ น.

นายสว่าง สนิทพันธ์ (สุพรรณบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
รัฐบาลตั้งต่อไปนี้คือ ย้ายที่ว่าการอำเภอจรเข้สามพันจังหวัดสุพรรณ-
บุรี ซึ่งตั้งอยู่ในเวลานั้นหาเห็นทำเลที่เหมาะสมหรือไม่ เพราะไม่อยู่ในศูนย์
กลางของท้องถิ่น ทั้งการคมนาคมไปมาติดต่อของราษฎรหรือของทาง
ราชการก็ดี ไม่เป็นการสะดวกตลอดทุกฤดู ฉะนั้นจึงขอทราบว่าถ้าจะ
ย้ายที่ว่าการ อำเภอจรเข้สามพันมาตั้งอยู่ที่ท่าพระอินเป็นย่านกลางของ
ท้องถิ่นและเป็นชุมชน ตลอดจนการไปมาติดต่อของราษฎร และทาง
ราชการก็สะดวกที่สุด จะย้ายได้หรือไม่

พ.ต. หลวงเชวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : กระทรวงมหาด-
ไทยขอตอบดังนี้ การที่จะย้ายที่ว่าการอำเภอจรเข้สามพันจากที่เดิมมา
ตั้งอยู่ที่บ้านท่าพระนั้น แม้ว่าจะเห็นความสะดวกในการไปมาติดต่อกับ
อำเภอหรือจังหวัดใด ในทางถูกต้องก็จริง แต่ก็มียุทธศาสตร์สำคัญยังอยู่
อย่างหนึ่ง กล่าวคือในฤดูแล้งลำธารที่บ้านท่าพระแห้งแล้งหมดและ

ไม้มที่ขงนำสำหรับจะใช้ ให้เพียงพอ เมื่อทองถนบกกลายเป็นที่ขมนม-
ชุนมากชุน ส่วนที่ตงทวการอำเภอในขณะนอย์ใกล้กับขจรเข้สามพัน
คนและสัทวพาหนะได้อาศัยใช้น้ำในลำบึงได้ตลอดคีย์ ถ้าจะย้ายไปณที่ใหม่
กึ่งกล่าวแล้วก็จำเป็น จะต้องตรวจทกลองขคข้อย คว้าจะมีน้ำใช้ เพียงพอ
หรือไม่ และน้ำนั้นจะใช้บริโภคนหรือใช้ ในการอื่นได้เพียงใด ซึ่งทงน
ยอมเป็นงานใหญ่และไม่อาจจะกระทำได้ โดยเร็ววัน ฉะนั้นกระทรวง
มหาดไทยจึงยังไม่ดำริที่จะย้ายไปจากที่เดิม

๑๕.๔ ๖ น.

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ทางฝ่ายรัฐบาลก็รับ-
รองอยู่แล้วว่าการที่จะย้ายอำเภอมายังที่ท่าพระนั้นเป็นการสะดวก จึง
ใคร่ขอทราบว่า ทศอบชคช้องในเวอองไม่ มีน้ำนทางรัฐบาลจะดำริใน
การทกลองหรือไม่ หรือว่าเมื่อเห็นเป็นการชคช้องเช่นนั้นแล้วก็จะยุติ
เสียเพียงแค่น

พ.ต. หลวงเชวงศกตสังกราม รัฐมนตรี : ความจริงที่บ้าน
ท่าพระนั้น ข้าพเจ้าตรวจพนทคแล้วมันก็ไม่ ต่างกันเท่าไร จะเป็นการ
กะทบกระเทอนมากมายหรือไม่นั้นข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่อย่างไรก็ ถ้า
หากว่า มีความจำเป็นใน การที่จะย้ายแล้ว ก็ต้องจคการชคช้อหรือทำน้ำ
แล้วใน การนั้น เราจำเป็นจะต้อง สิ้นเปลือง ข้าพเจ้า คิดว่าเวอองน ทาง
จังหวัดก็ไปรากฏอยู่แล้วและถ้าว่าเป็นการเหมาะสมก็คงรายงานเพื่อจะ
ดำเนินการใหญ่ต่อไป

ประธานสภาฯ: กระตุ๋ต๋อไปของนายสมาน สุชาติกุล เรื่อง
ลดค่าโดยสารรถไฟให้ตำรวจ นายสมานไม่มา กระตุ๋ต๋อไปของนาย
โสภณฯ ไม่มา กระตุ๋ต๋อไปของนายตาบสงวน พะยุงพงศ์ เรื่องร้าน
สยามอุตสาหกรรม

๑๕.๔๘ น.

ค. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีนบุรี): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจทั้งต่อไปนี้คือ

๑. วัตถุประสงค์สำคัญของร้าน สยามอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นร้าน
ของกระทรวงเศรษฐกิจ คือขายสินค้าไทย จักหาตลาด ควบคุม
ราคาและคุณภาพของสินค้าที่ทำขึ้นภายในประเทศ ขอทราบว่าเคยขาย
สินค้าที่ทำด้วยคนต่างชาติบ้างหรือเปล่า และนโยบายในการจักหาตลาด
ควบคุมราคา และคุณภาพของสินค้าทั้งกล่าวไว้นั้นทำอย่างไรกันบ้าง
และได้ผลอย่างไร

๒. ปรากฏว่ามีพ่อค้าไทยที่ทำสินค้าชน มีหลายแห่ง ร้านสยาม
อุตสาหกรรมขอให้มาร่วมมือด้วย ยังมีพ่อค้าไทยอีกมากรายไม่ต้อง
การจะร่วมมือด้วยตามที่ขอขังไป ข้อนั้นจะมีความจริงหรือไม่ และจะมี
ทางแก้ไขอย่างไร

๓. แม้ว่าร้านสยามอุตสาหกรรมจะเป็นสถานที่ส่งเสริมและเผยแพร่
สินค้าไทยก็จริง แต่ต้องคิดหารายได้ พ่อเลี้ยงตัวจริง จะเหมาะสม

ขอทราบว่าตั้งแต่วันที่สยามอุตสาหกรรมแยกชนจนถึงวันสิ้นเดือนธันวาคม ๒๔๙๐ ถ้าคิณบัญชียังพอค้างทั่วไป เช่นค่าแรงคนงาน ค่าเช่าตึก ค่าไฟ และรายจ่ายเบ็ดเตล็ดจะขาดทุนหรือกำไร ถ้าขาดทุนเป็นเพราะเหตุใด ถ้ากำไรจะขอตั้งกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงไหมหรือไม่

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ-

การ :

๑. เคยขายสินค้าบางอย่างซึ่ง ผลิตมาจากชาวจีน แต่เจ้าของผู้ จัดการก็เป็นชาวไทย

๒. ในตอนแรก ๆ มีข้างบางรายไทย ที่ท่านเจ้าของอาเห็นว่าจะ ใ้กำไรน้อยไป เมื่อเจ้าของสินค้าขายได้ คดองและใ้กำไรพอใจ แล้ว ไม่ต้งใ้ร้านอุตสาหกรรมของรัฐบาล ช่วยเหลือแล้วดังกี้ ข้าพเจ้า พอใจแล้ว

๓. ปรากฏในขลุวันที ๓๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๙๐ มีกำไร

๑๕.๕๐ น.

ก. สงวน พะยุงพงศ์ (ปรวจันบุรี) : ข้าพเจ้าขอซักท้อใ้ว่า วิชาการของร้านสยามอุตสาหกรรมเท่าที่เห็น อยู่เวลานี้ รัฐบาลเห็นว่ามี ขยะแล้วหรือ

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ- การ : ตามที่ข้าพเจ้าเห็นก้ว่าด้อยแล้ว

ค. สงวน พะยุงพงศ์ (ปรวจันบุรี) : ข้าพเจ้าขอซักท้อใ้ว่า

ปรากฏว่ามีพ่อค้าไทยนักหนาข่งกันว่า ร้านนี้ไม่เป็นประโยชน์แก่พ่อค้าไทยหรือส่งเสริมสินค้าไทย และสังเกตไต่ยาก ทั้งนี้รัฐบาลได้คำนึงในข้อนี้บ้างหรือเปล่า

พ.อ. พระบริภัณฑ์บุทศกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ: ยังไม่ปรากฏ

ประธานสภาฯ: กระจุกตัวไปของนายคาบสงวน พะยุงพงศ์ เรื่องการก่อสร้างทางและการใช้กรรมกร

๑๕.๕๑ น.

ค. สงวน พะยุงพงศ์ (ปรารภในขุวิ): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

๑. มีผู้รับเหมามาสมัครจากหมวดก่อสร้างทางปรารภ รับเหมา ๒ ตอน คือจาก ก.ม. ๑๑ ถึง ก.ม. ๑๖ ตอนหนึ่ง และจาก ก.ม. ๒๑ ไปถึง ก.ม. ๓๑ อีกตอนหนึ่ง โดยใช้หินตุงรัง ตามสัญญาต้องมีหินจริงๆ ร้อยละ ๗๕ ปรากฏว่า ก.ม. ๒๔ ถึง ๒๗ หาได้ มีหินตามสัญญาไม่ ขอทราบว่า เป็นความจริงเพียงใด และเรื่องที่ผู้รับเหมาก่อทำผิดสัญญาในทำนองนี้เคยมีมาหรือเปล่า

๒. เวลาที่ผู้รับเหมาใช้กรรมกรไทยไม่ถึง ร้อยละ ๗๕ และใช้รถยนต์ขน ไม่ยอมให้เกวียนขน ซึ่งขอราคาขนเท่ากับ รถยนต์วิ่งหรือไม่ เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

๓. การตั้งกรรมการตรวจการก่อสร้างทาง มีหลักเกณฑ์ เลือกบุคคลอย่างไร

พ.ศ. หลวงเซวณศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: กระทรวงมหาดไทยขอตอบดังนี้

๑. การเหมาะสมทางวัตถุดิบสายปรวหิน-อรัญญประเทศ ตอน ก.ม.๑๑-ก.ม.๑๒ และก.ม.๒๑-ก.ม.๓๑ นั้น ในสัญญาไม่ได้กำหนดว่าต้องมีเนื้อหินจริงร้อยละ ๗๕ แต่ได้กำหนดให้ผู้รับเหมาชุดจากต่อที่เจ้าพนักงานได้ตรวจคุณภาพของศิลาแลงนั้นแล้ว กับทั้งมีเงื่อนไขที่จะตัดจำนวนศิลาแลงออกได้ ในเมื่อปรากฏว่ามีวัตถุดิบ ๆ જે oben และยังไม่ปรากฏว่าผู้รับเหมาได้กระทำผิดสัญญาอย่างไร

๒. ผู้รับเหมาได้ใช้กรรมกรไทย ร้อยละ ๗๕ ตามสัญญาแล้ว ส่วนการที่จะใช้รถยนต์หรือเกวียนขนนั้น เป็นกิจการของผู้รับเหมาจะจัดทำ เพราะผู้รับเหมาที่มีหน้าที่จะต้องปฏิบัติตามสัญญา จะต้องทำให้งานแล้วเสร็จตามกำหนดโดยวิธีหนึ่งวิธีใดซึ่งผู้รับเหมาจะเห็นสมควร

๓. หลักเกณฑ์ ในการตั้งกรรมการตรวจการก่อสร้างทางก็คือเลือกตั้งจากเจ้าหน้าที่ซึ่งมีความรู้และเคยชินต่อภาระงานประเภท นั้นมาแล้วอย่างน้อย ๓ คน และมีระเบียบการควบคุมโดยเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่คอยออกไปตรวจตราอยู่เป็นปกติ

๑๕.๕๓. ๕.

๑๕.๕๓. ๕. ด. สงวน พะยุงหงส์ (ประธานบุรี): ข้าพเจ้าขอชี้ข้อ ๑ ว่า

ตามรัฐธรรมนูญตอบมาเมื่อก่อนยังไม่เป็นความจริงนัก ถนนคอนกรีตเสีย
หายอยู่มาก ถ้าหากว่ารัฐบาลจะส่งคนไปสอบสวนเสียใหม่จะได้หรือไม่

พ.ต. หลวงเชวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: ข้าพเจ้าตอบจริง
ที่สุดแล้ว คือสัญญาอันนี้ไม่โต มีอย่างที่ท่านผู้ถามว่า ข้าพเจ้าเอาสัญญา
มาเทียบกันได้ แต่ว่าเสียเวลาเปล่า ๆ

ด. สงวน พะยุงพงศ์ (ปรารภนิวัติ): ข้าพเจ้าขอซักข้อ ๒ ว่า
ตามที่ใช้กรรมกรร้อยละ ๗๕ นี้ เท่าที่รัฐบาลบอก มานั้นไม่ เป็นความ
จริงนัก รัฐบาลจะเพ่งเล็งเรื่องนี้ให้หนักอีกหรือไม่

พ.ต. หลวงเชวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: เรามีเงื่อนไขอยู่ใน
ในสัญญาแล้ว แต่ว่าในวิधिปฏิบัติการอาจจะมีบ้าง คือว่าบางคราวอาจ
ระชาคคราวไปบ้าง แต่ใช้ วิธิอันใดมาก็เพื่อหวังผลของงานเป็นใหญ่

๑๕.๕๔ น.

ด. สงวน พะยุงพงศ์ (ปรารภนิวัติ): ข้าพเจ้า ขอซัก และขอ
ข้อความเข้าใจว่าที่จะใช้กรรมกรไทยให้ครบ ร้อยละ ๗๕ คงน่าจะ
ปฏิบัติตามและผ่อนผันเรื่องนี้ ขอให้เห็นไปตามสัญญาจะได้หรือไม่

พ.ต. หลวงเชวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: มีสัญญาอยู่ เจ้า
หน้าที่ปฏิบัติตามสัญญาควบคุมอยู่แล้ว

ประชาชนสภา ฯ: กระทั่งข้อไปของนายกายสงวน พะยุงพงศ์ เรื่อง
เงินขยประมาณ

ค. สงวน พะยงพงส์ (ปราจีนบุรี): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม นายกรัฐมนตรี ดังต่อไปนี้คือ

๑. โปรดทราบว่าเงินงบประมาณรายจ่ายของแผ่นดินชั้นสูงทุกขย เช่น คำน่าเสียใจว่าการศึกษาของชาติยังล่าหลังที่สุด ตลอดจนวิชา อาชีพก็ เป็นไปอย่างเฉื่อยช้าเหลือเกิน ขอถามว่ารัฐบาลจะยกเงินก้อนนี้เข้า ราชการสัก ๓ ปี เพื่อกินเอาเงินจำนวนนี้ไปบำรุงการศึกษา อย่างจริงจัง สักที จะชดช้องประการใดหรือไม่ เพราะเหตุใด และรัฐบาลมีความ จำเป็นอย่างไรจึงชงเงินก้อนนี้เข้าราชการและสร้างตำแหน่งเงินเดือนเกิด ขึ้นในสมัยที่เศรษฐกิจของชาติยังไม่สมบูรณ์

๒. รัฐบาลนี้ได้สังเกตความทุกข์ของราษฎรใน ระบอบ ประชาธิปไตยเทียบเคียงกับ สมัยก่อน โดยเอาชวามาเป็นเครื่องวัด ว่า ต่างกัน อย่างไรบ้างหรือเปล่า ราษฎรสมัยนี้มีความเป็นอยู่ดีขึ้นหรือเลวลง

พระยาสิทธิการมย์ รัฐมนตรี: รัฐบาลขอตอบดังนี้คือ

๑. การที่มงบประมาณรายจ่ายสูงชัน ก็เพราะ งบประมาณรายได้ สูงชัน ซึ่งเป็นเครื่องแสดงว่าการงานกำลัง ก้าวหน้า การ ศึกษา ของ ชาติเราก้าวหน้าไม่น้อยไปกว่าอย่างอื่น มิใช่ล่าหลัง ขอให้ท่านดู งบประมาณการบำรุงการศึกษาก็จะเห็นได้ว่าเราได้เพิ่มชนทุกขย ตั้งแต่เป็น ระบอบประชาธิปไตยมา ส่วน ข้าราชการ พลเรือน เวลา นี้ได้ มีการ ชงเงินเดือนกันแล้ว ส่วนการสร้างตำแหน่งเงินเดือนก็เพราะมีความ จำเป็นจะต้องขยายงาน ถ้างานก้าวหน้าคน ก็ต้องเพิ่ม เพราะงานต้องให้ คนทำ

๒. ความทุกข์สุขของพลเมืองในสมัยระบอบประชาธิปไตยเข้าใจ
ว่าดีขึ้นกว่าสมัยก่อน แต่จะให้อธิบายว่าต่างกันอย่างไรนั้นวัดได้ยาก เพราะ
สุขแต่จะถือหลักเกณฑ์อะไรเช่นเครื่องวัด ถ้าจะถือหลักในการ ทำการ
ค้าขายเป็นเกณฑ์แล้ว สถิติการค้าก็แสดงให้เห็นฐานะเรา พื้นดินเป็น
สำคัญ แต่รัฐบาลยังไม่ถือสถิติสองฝ่ายนี้ใจอยู่เสมอในอันที่จะบำรุงฐานะแห่ง
เศรษฐกิจให้ดีขึ้น

๑๕.๕๗ น.

ค. สงวน พะຍงพงศ์ (ปรารภเงินบุรี) : ข้าพเจ้าขอชักข้อไปว่า
ความที่รัฐบาลคอบว่ารัฐบาลบำรุงการศึกษาให้ดีขึ้นนั้น ข้าพเจ้าขอทราบ
ข้อไปว่า ตั้งแต่เป็นรัฐบาลระบอบ ประชาธิปไตย ความที่อ้างมานั้นเป็น
อย่างไร

พระยาสัจจาภิรมย์ รัฐมนตรี : รัฐบาลขอเสนอสถิติเพียงขม
ระบอบประชาธิปไตยสำหรับงบประมาณการศึกษาที่กระทรวงในปี พ.ศ.
๒๔๗๕ ได้เพิ่มงบประมาณ ขึ้น ๙๑๘,๐๐๐ เศษ ในปี พ.ศ. ๒๔๗๖
ขึ้น ๑,๓๐๐,๐๐๐ เศษ ในปี พ.ศ. ๒๔๗๗ ขึ้น ๑,๓๐๐,๐๐๐ เศษ ใน
ปี ๒๔๗๘ มีงบประมาณ ขึ้น ๑,๖๐๐,๐๐๐ เศษ ในปี พ.ศ. ๒๔๗๙ ขึ้น
๑,๑๐๐,๐๐๐ เศษ ในปี พ.ศ. ๒๔๘๐ ขึ้น ๗๕๕,๐๐๐ เศษ ในปี พ.ศ.
๒๔๘๑ ขึ้นถึง ๒,๓๔๖,๗๑๗ บาทเศษ

ค. สงวน พะຍงพงศ์ (ปรารภเงินบุรี) : ข้าพเจ้าขอชักข้อไปว่า

ถามกรรฐบาลตอบว่า ที่ไม่ไต่ ขนเงินเกอนั้น ข้าพเจ้าขอทราบบว่า จะชน
กันทางอ้อม คือเลื่อนตำแหน่งในแบบสมัยก่อนนนั้นหรือ เป็นการขนเงิน
เกอนส่วนหนึ่ง ซึ่งรัฐบาลจะเสลยวแกในเรื่องนี้ให้หนักขึ้นจะไต่หรือไม่

พระยาสำเร็จกรมย์ รัฐมนตรี: ในการขนเงินเกอนนั้น รัฐบาล
ไต่คยแล้วว่ามีไต่ ขน เพราะฉะนั้น จะเห็นไต่ จากงบประมาณว่ามี
ไต่ มีการเพิ่มเงินเกอนขนเลย แต่ส่วนการเลื่อนอั้นคย ทวางไว้ ในพระ
ราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนนนั้นกเป็นการ จำเป็นอยู่เองเพื่อกำ
ตามระเบียบและความเรียบร้อยของราชการ

ด. สงวน พะยงพงศ์ (ปรวกันขวี): ข้าพเจ้าขอซักค้อไปว่า
ถามทั้งงบประมาณไม่ไต่เพิ่มหรือไม่ไต่ ขนเงินเกอน ข้าพเจ้า ขอ ทราบบ
นโยบายของรัฐบาลว่า ในปี พ.ศ. ๒๔๘๑ งบประมาณเงินเกอน จะเพิ่ม
ขนอกหรือไม่

พระยาสำเร็จกรมย์ รัฐมนตรี: เป็นการยาก กิจการในข้หน้า
รัฐบาลยังคยไม่ไต่ว่าจะเป็นไปข้อย่างไร

ประธานสภาฯ: กะที่ค้อไปของนายสอน พงศ์สุวรรณ (ชยภูมิ)
เรื่องเงินค่าสยลค่านนผู้ ใหญ่ข้าน

นายสอน พงศ์สุวรรณ (ชยภูมิ): ข้าพเจ้า ขอตั้งกะที่ ตาม
รัฐมนตรี ว่าการกระทรวงการ คลัง ค้งค้อไปนค้อ รัฐบาล เคย ส้ารวจ
ค่านนผู้ ใหญ่ข้านที่ไต่ขเงินค่าสยลคยคยหนึ่งไม่ถึง ๓๐ บาทคยข้างหรือไม่
ถ้าส้ารวจแล้วมีจำนวนเท่าไร เมื่อปรกฏว่ามี รัฐบาล จะกำริเพิ่มเงิน

ให้รวมทั้ง ค่าลิขสิทธิ์เดิมด้วย ซึ่งหนึ่งไม่น้อยกว่า ๓๐ บาท จะได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

หลวงนฤเบศร์มานิต รัฐมนตรี: ทางกรมไม่เคยสำรวจ ฉะนั้น จึงไม่ทราบว่าจะมีหรือไม่ หรือมีเป็นจำนวนเท่าไร การจ่ายเงินส่วนลดเป็นการจ่ายตามกำลังงาน ที่กำหนดผู้ใหญ่นำได้ ช่วยเหลือ ราชการ ในกิจการเกี่ยวกับภาษีอากร ผู้ใดช่วยเหลือ ทำให้รายได้ ในการเก็บ ภาษีอากรในท้องที่ของตนได้มาก ก็ย่อมได้ส่วนลดมาก ถ้าได้น้อยก็ ได้ส่วนลดน้อย เป็นเงาตามตัว เป็นการปฏิบัติ ที่ถูกต้องใน หลักการก็ อยู่แล้ว จึงยังไม่สมควรจะเปลี่ยนแปลงหลักการนี้แต่อย่างใด

นายสอน พงศ์สุวรรณ (ชัยภูมิ): ข้าพเจ้า ขอซัก ค่อยไป ว่า ตามที่ท่านรัฐมนตรีตอบว่าไม่เช่นนั้น ถ้าเช่นนั้นรัฐบาลก็ไม่ให้เหลี่ยมแล กำนันผู้ ใหญ่บ้านที่รัฐบาลฝากงานให้เขากระทำไว้นั้นเสียเลยใช้ไหม

หลวงนฤเบศร์มานิต รัฐมนตรี: การที่ กำนันผู้ ใหญ่บ้านได้ ส่วนลดในการภาษีอากรเป็นการช่วยเหลืออยู่แล้ว เป็นการ เหลี่ยมแล อยู่แล้ว

ประธานสภาฯ : กระทู้ต่อไปของนายสุวิชช พันธเศรษฐ เรื่อง จำนวนข้าราชการกระทรวงธรรมการที่ไต่รับโทษฐานผิดวินัยอย่างร้ายแรง

นายสุวิชช พันธเศรษฐ (เชียงใหม่): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการดังต่อไปนี้คือ ขอทราบว่าจำนวน

ข้าราชการของกระทรวงธรรมการที่ไต่รับโทษฐานผิดวินัยอย่างร้ายแรง มีจำนวนเท่าใด ขอแยกตอบเป็นรายปีตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๕ ถึง พ.ศ. ๒๔๗๗ ที่เทียบส่วนร้อยละเพิ่มขึ้นหรือลดลงเพราะเหตุใด

หลวงโกวิทอภัยวงศ์ รัฐมนตรี: กระทรวงธรรมการ ขอประทานตอบว่ามีจำนวนดังต่อไปนี้ พ.ศ. ๒๔๗๕ มี ๓ คน พ.ศ. ๒๔๗๖ มี ๕ คน พ.ศ. ๒๔๗๗ มี ๑๐ คน พ.ศ. ๒๔๗๘ มี ๑๗ คน ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๗ เป็นต้นมาที่จำนวนเพิ่มมากขึ้นนั้น เนื่องแก่การกวาดล้างในทางวินัยและตรวจตราในเรื่องการเงินข้างขึ้น

นายสุวิชัย พันธะเศรษฐ (เชียงใหม่): ตามที่ท่าน รัฐมนตรี ได้ตอบมานั้นโดยแท้จริงบอกว่า เพิ่มขึ้นเพราะเหตุว่ากวาดล้างขึ้นนั้น ข้าพเจ้าขอทราบต่อไปว่า การกวาดล้างเช่นนี้ได้เริ่มต้นตั้งแต่เมื่อไร

หลวงโกวิทอภัยวงศ์ รัฐมนตรี: เริ่มเมื่อไรบอกไม่ได้ แต่เมื่อคราวข้าพเจ้าได้มาอยู่นักทำกั้นอย่างกวาดล้างที่เดียว

ประธานสภาฯ: หม่อมหลวงระพีแล้ว ต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม กฎหมาย ลักษณะอาญา ผู้เสนอไม่อยู่ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาญัตติร่างข้อบังคับการประชุมและการปรึกษาของสภาผู้แทนราษฎร พุทธศักราช ๒๔๗๑ ของ นายถวิล อุดล ผู้เสนอไม่อยู่ในวาระต่อไปขอให้ตีความในข้อบังคับการประชุมและการปรึกษาของสภาผู้แทนราษฎร ข้อ ๖๖ ของนายพันธุ อินทวงศ์

เรื่องน้าพี่เจ้าขอชั่งแรงก่อน เพราะเหตุว่าฉันนึกถึงตัวส่วนตัวน้าพี่
 เจ้า คือเมื่อปลายศกที่แล้วมา ใ้ฉันมีการอธิบายเรื่องงบประมาณ ในการ
 การอธิบายงบประมาณนั้น มีผู้พิจารณาทะพักเป็นจำนวนมาก ก็มี
 ท่านผู้เสนอนั้นมาตามน้าพี่ น้าพี่ก็โต้ ชี้แจงว่า ข้อบังคับข้อ ๖๖
 นั้นมีความว่า ถ้าแม้ว่า สมาชิกผู้เสนอขอแปรญัตติหรือผู้รับรองไม่ได้
 ไปยังกรรมการตามกำหนดเวลาแล้ว อธิบายไม่ได้ ที่นี้ปัญหาว่า
 เมื่อผู้นั้นอธิบายไม่ได้แล้ว ผู้เสนอนั้นเห็นว่าสมควรให้คนอื่นที่ไม่ได้เสนอ
 แปรญัตติหรือรับรองอธิบายได้ เพราะข้อบังคับนั้นไม่ได้ห้ามว่า เมื่อผู้
 เสนอหรือผู้รับรองไม่ได้ ไปยังกรรมการแล้วก็ไม่ได้อธิบายคนอื่นห้าม
 แต่ผู้เสนอเท่านั้นไม่ให้อธิบาย น้าพี่โต้ ชี้แจงต่อท่านผู้เสนอว่าระก
 ข้อบังคับแก่ข้อ ๖๖ อย่างเกี่ยวไม่ได้ ต้องดูข้อบังคับข้อ ๓๕ วรรคที่
 ๒ ประกอบด้วย มีความว่า “ประธานต้องให้ โอกาสแก่ ผู้เสนอหรือ
 ผู้แปรญัตติให้อธิบายก่อน” น้าพี่แปลให้เขาฟังว่า เมื่อไม่มีผู้
 เสนอหรือผู้แปรญัตติอธิบายแล้ว ผู้เสนอจะมีโอกาสอธิบายได้อย่างไร
 ก็แปลว่าเมื่อผู้เสนอหรือผู้รับรองไม่ได้ ไปยังกรรมการ ชี้แจงตาม
 ข้อบังคับข้อ ๖๖ แล้วถ้าเสนอแปรญัตติอื่นนั้นเป็นอันสูญเสีย คำแปร
 ญัตติอื่นนั้นจะเอามาอธิบายในที่ประชุมไม่ได้ นั้นข้อหนึ่ง

ข้อที่ ๓ โดยเหตุที่เวลาในการอธิบายเรื่องงบประมาณ มีผู้จะ
 จะพูดเป็นจำนวนมาก ผู้เสนอก็คง ผู้รับรอง ก็คงจะมา ขอรับรอง น้าพี่

เป็นพิเศษว่า ในการที่จะอนุญาตให้ ผู้ที่ไม่ใช่ผู้รับรองการแปรญัตติ
 นั้นได้มีโอกาสพูดแล้ว ขอความที่ข้าพเจ้าได้เตรียมมาก็ไม่มีโอกาส
 ได้พูด เพราะเขาแย่งไปพูดเสียก่อน เพื่อความยุติธรรม ขอให้ ผู้ที่
 รับรองได้อธิบายก่อน ถ้าแม้ว่าผู้รับรองไม่ได้อธิบายแล้ว ผู้อื่นจึง
 จะพูดได้ ข้าพเจ้าเห็นเป็นความยุติธรรม จึงได้ยอมปฏิบัติตาม ข้อนี้
 คือแปลว่าถ้าผู้เสนอขอแปรญัตติและผู้รับรองไปยังกระมาธิการ ญัตติ
 ขอแปรญัตติอันนี้ก็ได้ เขาก็อธิบายแล้วก็ยอมให้ ผู้เสนอและผู้รับรอง
 ได้อธิบายตลอดมา ปัญหาที่ว่า ทำไมถึงไม่ให้คนอื่นเขา อธิบาย
 บ้าง ข้าพเจ้าบอกว่าได้ยอมให้คนอื่นอธิบายเหมือนกัน ในความข้อ
 นี้ข้าพเจ้ามีพระยานที่จะแสดงให้เห็น แต่เมื่อผู้เสนอก็คือ ผู้รับรองก็ได้
 ลกมือลงให้คนอื่น ข้าพเจ้าจะขอให้ท่านเห็นว่า ในเวลานั้น มีอธิบาย
 เรื่องงบประมาณ มีการแปรญัตติเรื่องงบประมาณของกองโฆษณา มี
 คณะหลวงชำนาญฯ แสดงอาการกิริยาอยากจะพูดเต็มที่ ท่านสมาชิก
 ทุก ๆ ได้แปรญัตติในเรื่อง นั้นได้ ลกมือลง ข้าพเจ้าก็ได้ ให้หลวง
 ชำนาญฯ ที่นั่งอยู่ทันทูต เพราะเหตุว่าผู้รับรองได้สละสิทธิ เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าในโอกาสอันนี้ควรจะให้ ได้ แต่จะถือว่า เป็น
 ระเบียบอย่างไรก็ได้แล้วแต่ที่ประชุมสภาฯ ในการที่ข้าพเจ้าปฏิบัติตาม ก็
 ปฏิบัติตามนี้ และผู้เสนอหาว่าศักดิ์สิทธิ์เขา จะศักดิ์สิทธิ์แค่ไหน และ
 เพียงไร ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย

๑๖.๐๘ น.

นายพันธุ อินทวงศ์ (นครพนม) : ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอถือโอกาสทำความเข้าใจ ซ้อมความเข้าใจที่ท่านประธานได้พยายามชี้แจงต่อที่ประชุมสักเล็กน้อย เป็นความจริงที่ข้าพเจ้าได้มีความข้องใจตั้งแต่ครั้งที่เราได้พิจารณา ร่างพระราชบัญญัติงบประมาณ ปี พ.ศ. ๒๔๘๑ เหตุที่มีความข้องใจก็เนื่องมาจาก คำสั่งของท่าน ประธาน ได้สั่งการ และ ท่านได้ ชี้แจง เมื่อนั้น ข้าพเจ้าได้ถูก ประธาน ห้ามไม่ให้อภิปรายในฐานที่ ข้าพเจ้าไม่ได้ เป็นผู้เสนอ แปร ญัตติ หรือ ไม่ได้รับรอง คำ แปร ญัตติ ซึ่งมี ผู้เสนอ แปร ญัตติ แล้ว และ ยัง ยืนยัน คำแปร ญัตติ นั้น ข้าพเจ้าขออ้างถึง ข้อแปรญัตติที่ข้าพเจ้าใคร่อยากจะอภิปราย แต่ก่อนอื่นข้าพเจ้าใคร่จะขอซ้อมความเข้าใจอีกว่า เนื่องจากญัตติที่ได้ เสนอ เข้ามา เป็นการ ให้ สภา ฯ นึกความใน ข้อ ยังกัย ซึ่งท่านผู้เป็น ประธาน ได้ส่งปฏิบัติไปในสมัยนั้น รูปลักษณะการจึงเป็นไปได้คล้ายกับว่า จะทำลายเกียรติยศของท่านผู้เป็นประธาน ขอนข้าพเจ้าด้วยความเคารพต่อท่านผู้เป็นประธาน แต่เพื่อผลดีของงานที่สภา ฯ เราจะต้องดำเนินต่อไป จึงได้เสนอญัตติตนเข้ามาเพื่อจะได้ ทำความเข้าใจว่า ข้อ ยังกัยอันถูกต้องนั้นเป็นไปเช่นไร จะถือปฏิบัติเพื่อประโยชน์ของงานของสภา ฯ ในการประชุมครั้งที่ ๒๘ ข้าพเจ้าจำได้เช่นนั้นนั้น ข้าพเจ้าต้องถูกห้ามโดยเหตุว่า ข้าพเจ้าไม่ได้ เป็นผู้เสนอ แปร ญัตติ และ

ไม่ไต่ เป็นผู้รับรองคำแปรญัตตินั้น โดยท่านประธานไต่ สั่งว่าอภิปราย
 ไม่ไต่ คงอภิปรายไต่เพราะผู้เสนอแปรญัตติหรือผู้รับรองเท่านั้น คำ
 กล่าวที่ข้าพเจ้าอ้างขึ้นมาในรายงานการประชุมอยู่ด้วย แต่
 ทั้งข้าพเจ้าเองก็รู้สึกสงสัยและข้องใจอยู่เหมือนกัน เนื่องจากใน
 การประชุมครั้งที่ ๒๔ นั้นเอง ท่านไต่อนุญาตให้คนอื่นซึ่งไม่ใช่เป็นคน
 เสนอแปรญัตติหรือรับรองคำแปรญัตติอภิปรายไต่ด้วยเหมือนกัน ข้อ
 ขข้องใจจึงอาจจะมีเป็นว่า เนื่องจากมีการเข้าใจผิดหรือยุ่งเหยิงในขณะ
 พิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณในสมัยนั้น ถึงอย่างไรก็ตาม
 ข้าพเจ้าขอทวนมาถึงญัตติของข้าพเจ้าที่เสนอมานี้ โดยเพราะหน้าที่
 เรามอบเดยวัน หลักการที่ข้าพเจ้าเสนอขึ้นมาก็ให้ พสกนิกรความใน ข้อ
 บังคับข้อ ๖๖ วรรคสุดท้ายซึ่งได้บัญญัติไว้ คงข้าพเจ้าจะขออ่าน

“ ถ้าสมาชิกผู้แปรญัตติหรือผู้รับรองคำแปรญัตตินั้น มิไต่ ใ
 ช้แจ่งแสงคงความเห็นต่อคณะกรรมการ ห้ามมิให้ผู้แปรญัตติอภิ
 ปรายในคำแปรญัตตินั้นในสภาฯ ” บัญญัติไว้เพียงเท่านั้น เพราะ
 ฉะนั้นหลักการที่ข้าพเจ้าได้เสนอให้ความตีความไว้กว้างหลักไว้ว่าสมาชิก
 สภาผู้แทนราษฎรซึ่งมิใช่ผู้เสนอ แปรญัตติ หรือรับรองในคำแปรญัตติ
 จะอภิปรายในคำแปรญัตตินั้นในสภาฯ ไต่เพียงไรหรือไม่ โดยให้มี
 ความหมายหลักการกว้าง ๆ โดยแยกปัญหาที่จะฟังข้อความไต่ตามข้อ
 บังคับนี้ คือว่า

ในประการที่ ๑ เมื่อผู้เสนอหรือผู้รับรองไม่ได้ไปชี้แจงแสดง
 ความเห็นต่อคณะกรรมการเจ้าหน้าที่แล้ว เป็นข้อน่าว่า จะมีการ
 อภิปรายในคำแปรญัตตินั้นได้เพียงไร ข้อน่าที่โดยข้อน่า
 ขันมาวินิจฉัยด้วย ก็เนื่องจากข้อบังคับได้เขียนไว้ว่า "ห้ามมิให้ผู้
 ญัตติอภิปรายในคำแปรญัตตินั้นในสภาฯ" หมายความว่า ห้ามมิให้ผู้
 แปรญัตติเท่านั้นอภิปราย ข้อน่าเป็นข้อที่น่าคิดต่อไปว่า คำแปรญัตติ
 นั้นตกไปหรือว่าเพียงแต่ห้ามมิให้ผู้เสนอแปรญัตติเท่านั้นอภิปราย นั้น
 ข้อหนึ่ง แต่ทั้งนี้ความเข้าใจของข้าพเจ้าตั้งแต่แรกมาแต่ คำน ดึงข้อ
 ข้อบังคับเดิมในเรื่องนี้ ตั้งแต่แรกมาแล้ว เนื่องจาก ข้อบังคับเดิมของ
 เราไม่ได้มีข้อยกเว้นไว้ให้ผู้เสนอแปรญัตติหรือรับรอง นั้นไปชี้แจงแสดง
 ความเห็นต่อ กรรมการเจ้าหน้าที่เพียงให้ทั่วความเข้าใจหรือชี้แจงตาม
 แนวความคิดความเห็นของคณะกรรมการแล้วทำรายงานเสนอสภาฯ
 ตามข้อบังคับใหม่ที่ได้แก้ไขและใช้อยู่ขณะนี้ จึงได้มีข้อน่า ขันมา
 ทิ้งนี้เพื่อจะให้คณะกรรมการได้มีโอกาสซักถามถึงความประสงค์
 ของผู้เสนอแปรญัตติแล้วจะได้ ทำรายงานเสนอสภาฯ ได้ตามอำนาจและ
 หน้าที่ เมื่อเป็นเช่นนั้น ถ้าหากผู้เสนอแปรญัตตินั้นไม่ได้ไปชี้แจง แล้ว
 ก็แปลว่าคณะกรรมการไม่สามารถที่จะทำรายงานเสนอสภาฯ ได้ นี้
 เป็นไปในทางที่ว่า คำแปรญัตตินั้นเป็นโมฆะ หรือออกอย่างหนึ่งเรียก
 ว่าตกไป ก็ความไปได้เช่นนั้น แต่ความเข้าใจของข้าพเจ้าเป็นไปเช่น

นี้ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ขงยงคยทชญญทไ้ นนเนน ทเข้าใจซงเรว คค
 คำนึง ถ้าหากว่าความเข้าใจของข้าพเจ้าถูกต้องแล้ว ขงยงคยชงเรว
 ก็ควรจะเป็นอยู่ หากมิให้ มีการอภิปรายคำแปรญัตตินั้นในสภาฯควรจะเป็น
 เช่นเช่นนั้น ถึงอย่างไรก็ตาม ขงยงคยในชญหาข้อนี้ ข้าพเจ้าไม่ใ้
 ทคใจในเรื่องที่ผู้เสนอแปรญัตติหรือผู้รับรองไม่ได้ ไปชี้แจงแสดงความ
 เห็นต่อคณะกรรมการเจ้าหน้าที่ชงเบนชญหา ข้อแรก ทข้าพเจ้า ขอยก
 ขน

ข้อที่ ๒๒ คือผู้เสนอแปรญัตติหรือผู้รับรองได้ ไปชี้แจงแสดงความ
 เห็น ต่อ คณะกรรมการ เจ้าหน้าที่ ตาม ข้อ ๒๒ วรรค สักท่ายนี้แล้ว
 แต่ทว่าผู้เสนอ แปรญัตตินั้นขงยงคย คำแปร ญัตติชงทว เพื่อระไ้ ให้ ท
 ประชุมชงสภาฯ นั้นพิจารณาวินิจฉัยว่า จะระวาทงไหนในกรณีเช่นนั้น
 เป็นชญหาว่า สมาชิกคนอื่นชงไม่ใ้เสนอแปรญัตติหรือมิ ใ้รับรอง
 ในคำแปรญัตตินั้นจะมีสิทธิอภิปรายในคำแปรญัตติ นั้นใ้ เพียงไร หรือ
 ไม่ นี้แหละเป็นจุดอันสำคัญที่ข้าพเจ้าใคร่จะขอให้สภาฯ นี้ใ้วินิจฉัย
 แต่หลักฐานปรากฏในพิจารณาร่างพระราชบัญญัติขงประมาณกึ่งที่ข้าพ-
 เจ้าใ้ทกถ่าวแล้ววันนี้ แสดงให้เห็นว่าในการ ประชุม ครั้งที่ ๒๘๗ ท
 เหมือนครั้งท ๒๘๗ นั้นเอง ข้าพเจ้าต้องถูกห้ามไม่ให้ อภิปราย ถึง ๓
 ครั้ง โดยเหตุว่าข้าพเจ้าไม่ใ้ เป็นผู้เสนอแปรญัตติหรือไม่ใ้ เบนผู้ รับ
 รองคำแปรญัตตินั้น และในวันนั้นเองข้าพเจ้า ใ้เสนอ ญัตติถวน ขอให้

สภา ฯ ตีความในข้อบังคับนี้ แต่ว่าต้องถูกกฏ และรอมมาจนกระทั่งมาในสมัยประชุมนี้ ซึ่งข้าพเจ้าได้เสนอนโยบายเข้าไปใหม่ ครั้นเสนอเข้าไปแล้ว ท่านประธานได้ กรุณา เรียก ข้าพเจ้าไปชี้แจง ก็ได้ ทำความเข้าใจว่า ปัญหาข้อ แรก คือในข้อที่ สมาชิกผู้เสนอ แปรญัตติไม่ได้ ไปนั้น เป็นอันตรงกันกับความเห็นของข้าพเจ้า และเข้าใจว่าเป็นการที่ถูกต้องแล้ว

ส่วนในปัญหาที่ ๒ คือว่าผู้เสนอแปรญัตติขยับย่น คือไปแล้วขยับย่นคำแปรญัตติ ท่านประธานก็ได้กรุณาชี้แจงให้ข้าพเจ้าฟังว่า ความเข้าใจของข้าพเจ้านั้นถูกต้องแล้วเหมือนกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นก็เรียกว่าตรงกับ ความเห็นหรือตรงกับความพอใจหรือความปรารถนาของข้าพเจ้าแล้วตั้งแต่เดิมมา แต่ทั้งนี้มันเป็นปัญหาคิดคือว่าเพื่อน สมาชิกของ ข้าพเจ้า หรือหลาย ๆ ท่านยังไม่เข้าใจ ในกรณีหลังนี้ก็ สมาชิกคนอื่น ๆ ก็ไม่มีสิทธิที่จะอภิปรายโต้เหมือนกัน เหตุนี้เองที่ ข้าพเจ้ามีความประสงค์ ใครจะให้ ได้ นำญัตติที่ข้าพเจ้าได้เสนอนั้นเข้าระเบียบวาระ เพื่อจะ ได้มอบให้แก่ที่ประชุมของสภา ฯ นพิจารณาหรืออย่างน้อยก็ทำความเข้าใจกับข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วนี้ ข้าพเจ้าก็พอใจ คือว่าได้ ดำเนิน การ ถึงขั้นตีความนั้นเป็นความประสงค์ของข้าพเจ้าเช่นนั้น แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ปัญหาเรื่องตีความในข้อบังคับนี้ ถ้าหากว่ายังเช่นที่สงสัยกันอยู่แล้ว ก็เป็นสิ่งจำเป็นที่สภา ฯ จะต้องตีความ เพราะเหตุว่าข้อบังคับการประชุมของสภา ฯ เวนั้น ถ้าจะเปรียบแล้วก็เปรียบเหมือนกับวิธีกรรมบัญญัติ

จะเป็นแม่บท สำหรับ ออกกฎ หมายถึง อื่น ๆ ต่อไป นั้น ด้วย เพราะฉะนั้น
ความสำคัญของข้อบังคับการ ประชุม ของสภาฯ เวลานี้ จึงเทียบ ได้
คล้าย ๆ กับรัฐธรรมนูญ เมื่อมีข้อสงสัย เกิดขึ้น เช่นนี้ และ เป็น การ
สมควรที่จะต้องตีความแล้ว ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า เป็นสิ่งจำเป็นที่เราจะต้อง
ตีความให้เด็ดขาดไปเพื่อถือเป็นหลักปฏิบัติ แต่ว่าจะตีปฏิบัติอย่างไร
หรือจะอย่างไรนั้น ก็แล้วแต่ที่ประชุมนี้ คงที่ข้าพเจ้าได้ ชี้แจงความ
ประสงค์ของข้าพเจ้าที่ได้เสนอญัตตินี้มาแล้ว

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศ รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง ยุติ-
ธรรม: ในการ ที่ท่าน สมาชิก ขอให้ ตีความ ใน ข้อบังคับ การ ประชุม
และปรึกษาของสภามันแทนราษฎรข้อ ๖๖ พรรคสุคทัยว่า สมาชิก สภา
ผู้แทนราษฎรซึ่งมิใช่ผู้เสนอแปรญัตติหรือผู้รับรองในคำแปรญัตติ จะ
ไปอภิปรายในคำแปรญัตตินั้นในสภาฯ ได้ เพียงไรหรือไม่ นั้น เห็นว่า
ยังหา มีความจำเป็นที่สภาฯ จะต้องตีความอย่างไรไม่ เพราะในปัญหา
ที่ท่านสมาชิกชี้แจงนั้น ตามข้อบังคับการประชุมและการปรึกษาของ
สภาผู้แทนราษฎรมีความกล่าวไว้ ชัดแจ้งแล้ว คือในข้อบังคับข้อ ๓๕,
๓๖ และ ๖๖ ซึ่งต้องอ่านรวมกันไป เพราะเป็นปัญหาคาบเกี่ยวกัน ระ
ยกตัวอย่างข้อบังคับข้อใดข้อหนึ่งจนวินิจฉัยโดยไม่อ่านรวมกับข้อบังคับ
อื่น ๆ นั้นหา ได้ ไม่ ตาม ข้อบังคับ ข้อ ๓๕ พรรค สุคทัย มี ความว่า

“ ประธานต้องให้ โอกาสแก่ผู้เสนอหรือแปรญัตติได้อภิปรายก่อน ”
ตามข้อบังคับข้อ ๓๖ มีความว่า “ เมื่อผู้เสนอหรือแปรญัตติได้

อธิปราชแล้วให้ประธานถามที่ประชุมว่าจะมีผู้ใดคัดค้านหรือไม่ ถ้าไม่มีผู้คัดค้านก็ให้ประธานเสนอให้ที่ประชุมลงมติ ถ้ามีผู้คัดค้านคนหนึ่งหรือหลายคนเป็นอธิปราช ถ้าสมาชิกหลายคนยกมือขึ้นพร้อมกัน ประธานจะขอให้สมาชิกผู้ใดคนหนึ่งลุกขึ้นพูด เมื่อผู้คัดค้านพูดจบแล้ว ให้ประธานถามที่ประชุมว่าจะมีผู้ใดประสงค์อธิปราชสนับสนุนผู้เสนอหรือแปรญัตติหรือไม่ ถ้าไม่มีก็ให้ประธานเสนอให้ที่ประชุมลงมติ ถ้ามีก็ให้ปฏิบัติการโดยอนุโลมตามความในวรรค ๓ และให้ประธานปฏิบัติการให้ผู้เสนอหรือแปรญัตติและผู้คัดค้านได้อธิปราชสลับกันไปโดยอนุโลมตามข้อความที่ได้อีกกล่าวข้างต้น และตามข้อบังคับข้อ ๖๖ วรรคสุดท้ายมีว่า "ถ้าสมาชิกผู้แปรญัตติหรือผู้ริบระคำแปรญัตตินั้น มีใ้ไปชี้แจงแสดงความคิดเห็นต่อคณะกรรมการให้ ผู้แปรญัตติอธิปราชในคำแปรญัตตินั้นในสภาฯ"

เมื่อได้ อ่านข้อบังคับ ดังกล่าวมาข้างต้น ประกอบกัน ทั้งหมดแล้ว เห็นได้ว่า จริงอยู่ ถ้าอ่านแต่เพียงวรรคสุดท้ายของข้อ ๖๖ ก็เป็นบทกติกาสีหณะเพราะผู้แปรญัตติ ที่มีใ้ไปชี้แจงแสดงความคิดเห็นต่อคณะกรรมการ จะมาอธิปราชคำแปรญัตตินั้นในสภาฯ ไม่ได้ แต่การที่สมาชิกผู้เสนออธิปราชในสภาฯ ได้เพียงไรหรือไม่ นั่นเป็นคนละเรื่องคนละปัญหา ซึ่งมีวิธีการระบุไว้ในข้อบังคับต่างหาก คือตามข้อบังคับข้อ ๓๖ และ ๓๖ ดังกล่าวมาข้างต้น คือว่าในการที่สมาชิกคนหนึ่ง

ปรายนั้น จะต้องให้ ผู้เสนอหรือผู้แปรญัตติได้ อภิปราย เสียก่อนแล้ว
สมาชิกอื่น จึงจะอภิปราย คัดค้านได้ ในภายหลัง ก็เมื่อผู้เสนอหรือผู้
แปรญัตติ ถูกคัดค้านมิให้ อภิปราย เพราะเหตุที่มิได้ ไปชี้แจงในชั้น
กรรมาธิการแล้ว ผู้อื่นจะอภิปรายคัดค้านได้อย่างไร

ส่วนข้อที่ผู้เสนออ้างว่า ในกรณีผู้แปรญัตติหรือผู้ รบรองได้ ไป
ชี้แจงแสดงความคิดเห็นต่อคณะกรรมาธิการเจ้าหน้าที่แล้ว ไม่มีข้อบังคับ
การประชุมห้ามหรือจำกัดสิทธิ์ว่าอภิปรายได้แต่เฉพาะผู้เสนอแปรญัตติ
หรือผู้ รบรองคำแปรญัตติเท่านั้น จึงต้องแปลว่า อนุญาตทั้งหมดนั้น
เห็นว่าเช่นเรื่องท่านเองเคยยกนัยที่ใดกล่าวมาแล้วนั้นเหมือนกัน คือว่า
เมื่อผู้แปรญัตติได้ อภิปรายแล้ว สมาชิกอื่นก็มีสิทธิ์ที่จะคัดค้าน หรือ
สนับสนุนได้ ตามข้อบังคับข้อ ๓๖ แต่ถ้าผู้แปรญัตติ มิได้ มาอภิปราย
สมาชิกอื่นก็จะ อภิปรายหาได้ ไม่ เพราะเป็นการผิดข้อบังคับข้อ
๓๖ ที่กล่าวแล้ว สรุปความตามขัญหาที่ผู้เสนอขงใจนั้น มีข้อบัง
คัยว่าไว้ชัดเจนถึงกล่าวมาข้างต้น จึงห้ามความจำเอนที่สภา จะต้อง
คักความตามข้อบังคับข้อ ๖๖ เฉพาะวรรคสุดท้ายนั้นไม่ เพราะการ
คักความในข้อนี้จะไม่ไปกระ โยชน์อะไรนอกเหนือไป จากข้อความที่ขัญญู
ไว้ โดยชัดเจนแล้ว นอกจากขอเสนอข้อสังเกตว่า ถ้าหากสภา คัก
ความข้อบังคับข้อ ๖๖ วรรคสุดท้ายว่า อนุญาตให้สมาชิกอื่นมีสิทธิ์
อภิปรายได้แล้ว ก็จะไปขัดกับข้อ ๓๖ จึงเป็นข้อที่ควรระ ระมัดระวัง
และเมื่อเช่นนั้น ก็ไม่มีผลตามข้อ ๓๖ จะไม่ไปผลเลย ถ้าหากว่าแปรเป็น

ว่าให้คนอื่นมาอภิปรายได้ โดยที่ผู้เสนอหรือผู้ที่แปรญัตติไม่ได้อภิปรายก่อน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่ายังไม่สมควรที่จะไปตีความในขณะนี้

๑๖.๒๖ น.

นายพันธ์ อินทวงศ์ (นครพนม) : ครั้งแรกข้าพเจ้าเองก็คิดว่าคงไม่มีปัญหาอะไร และสำหรับท่านผู้เป็นประธาน จะเป็นพระยานไต้ อย่างหนึ่งว่า ความข้องใจของข้าพเจ้า โดยโดยเฉพาะในเรื่องที่สมาชิกไปชี้แจงแสดงความคิดเห็นต่อคณะกรรมการเจ้าหน้าที่แล้วนั้น สมาชิกคนอื่น ๆ มีสิทธิที่จะอภิปรายได้ในสภาพเหมือนกัน ท่านรัฐบาลก็เข้าใจเช่นนั้น ข้าพเจ้าใคร่จะขอแสดงอีกสักเล็กน้อย

จริงอยู่ ข้าพเจ้าได้คำนึงในการที่จะให้ผู้เสนอ แปรญัตติ หรือผู้เสนอญัตติได้อภิปรายก่อน ข้าพเจ้าไม่ได้คำนึงเช่นนั้น ข้อบังคับข้อนี้เป็นอันถูกต้อง และการที่เราจะตีความในข้อบังคับข้อ ๖๖ นั้นมีได้กระทยกระเทือนไปถึงข้อบังคับข้อที่วานนี้เลย ในข้อบังคับข้อ ๓๕ นั้นบัญญัติไว้แต่ในกรณีจะให้ประธานให้ โอกาสแก่ผู้เสนอญัตติ หรือผู้เสนอแปรญัตติ นั้นได้อภิปราย ก่อนนั้นเช่นที่ระคอบก่าบหรือเตอนประธานให้ ๆ สิทธิแก่ผู้เสนอแปรญัตติ หรือเสนอแปรญัตติ เท่านั้น แต่ที่นถ้าหากว่าประธานได้ ให้คนอื่นชนอภิปรายซึ่งไม่ใช่ ผู้เสนอญัตติ หรือผู้แปรญัตติ แล้ว ไม่แปลว่าให้สมาชิกคนอื่นพูดเช่นนั้นเช่น โฉมหรือตกไป มิใช่เช่นนั้นข้อหนึ่ง

ในข้อ ๓๖ ที่ท่านรัฐมนตรีได้กล่าวว่า จะต้องมีการอภิปรายสลับ
 กันไปในนั้นก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งซึ่งนอกประเด็นจากข้อ ๖๖ พรรคสศท้าย
 ช่างข้าพเจ้าเสนอให้ ต.ค.ว. นี้ในข้อนี้ข้าพเจ้าขอชี้แจงตัวอย่าง คือว่า
 มาในชั้นพิจารณาของสภา ฯ สมาชิกผู้เสนอแปรญัตติและได้ยื่นยื่นคำ
 แปรญัตตินั้นอยู่ จะเป็นอภิปราย เมื่ออภิปรายเวลานั้น ถ้าหากว่า
 คณะกรรมาธิการไม่เห็นด้วยกับคำแปรญัตตินั้น ตามธรรมเนียมตามกรรมาธิ-
 การจะโต้ ชี้แจง หมายความว่าอภิปรายหักล้างว่า คำแปรญัตติของ
 สมาชิกนั้นไม่มีเหตุไม่มีผลอะไรข้างนั้นประการหนึ่ง

ท่านก็ควรจะ มีสมาชิก ซึ่งยังติดใจ หรือว่ามีความคิด ความเห็นด้วย
 ตามคำแปรญัตติของผู้เสนอนั้น ก็อภิปรายโต้ ก็สนับสนุนได้ ซึ่งถ้า
 จะเป็นผู้รับรองคำแปรญัตตินั้นก็ได้ ท่านสมมติว่าไม่ใช่เป็นผู้รับรองคำ
 แปรญัตตินั้น แต่ถ้าหากว่า สมมติเป็นข้าพเจ้ามีได้เสนอแปรญัตติหรือ
 ไม่ได้ รับรองเลยเช่นนั้นข้าพเจ้าขอให้ ระวังถึงหลักอันหนึ่ง คือว่า คำ
 แปรญัตติเป็นญัตติอันหนึ่งซึ่งเข้ามาสู่สภา ฯ แล้ว สภา ฯ มีหน้าที่ที่จะ
 ต้องลงมติข้อแปรญัตติที่สมาชิกได้เสนอต่อคณะกรรมาธิการนั้น คณะ
 กรรมาธิการอาจ ะมีความเห็นพ้อง กับคำแปรญัตติ ของสมาชิก หรือ
 คณะกรรมาธิการอาจ ะมีความเห็นกับร่างเดิมหรือคณะกรรมาธิการจะ
 มีความเห็นแตกต่างไปจากร่างเดิมหรือคำแปรญัตติของสมาชิก เมื่อเป็น
 เช่นนี้ปัญหาที่เข้ามาสู่สภา ฯ ถ้าหากความเห็นกับร่างเดิม และคณะ
 กรรมาธิการไม่ลงรอยกันแล้ว ก็เป็นหน้าที่ของสภา ฯ จะได้ วินิจฉัยว่า

สมควรจะลงมติเอาทางไหนกัน เมื่อเราเร่ลงถึงหลักการว่า คำแปร
 ญัตติที่เป็นอนญัตติอันหนึ่งเช่นนี้แล้ว ทำไมเราจึงจะอภิปรายไม่ได้ คำ
 ว่าอภิปรายไม่ได้ นี้ก็คล้าย ๆ ว่ากินความตลอดถึงอภิปรายใน ข้างสนับ
 สนหรืออภิปรายในข้างรัฐบาล ทำไมคำแปรญัตตินั้นกินความกว้างไป
 ดังอย่างนั้น เมื่อเราจะสมัครตีความในข้อบังคับของเราไปในข้างที่ระคค
 สิทธิไม่ให้อภิปรายได้แล้ว ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกลงว่าไม่ตรงกับวัตถุประสงค์
 ของข้อบังคับของเรา เพราะเรามีหน้าที่ที่จะไต่ลงมติในคำแปรญัตติ
 หรือในญัตติเมื่อเรามีหน้าที่ที่จะไต่ลงมติในคำแปรญัตติหรือในญัตติเมื่อ
 เรามีหน้าที่ เรามีสิทธิที่จะไต่ลงมติเช่นนั้นแล้ว ทำไมจะต้องมาขัด
 ปากของเราไม่ให้พูดเสียด้วย แต่ถ้ามุ่งถึงความจริงข้อหนึ่ง ก็คือ
 การที่ผลการเสนอญัตติขึ้นมาแล้ว เราจะต้องมาอภิปรายกันเสียก่อนจึง
 จะลงมติได้ นั่นก็เพื่อจะไต่บอกความเห็น ประโยชน์มิใช่ประโยชน์
 ในญัตติหรือคำแปรญัตตินั้นในสภาฯ ให้เสนอเสียก่อน ก่อนที่จะลงมติ
 ในทางไหน ข้าพเจ้าได้พยายามนึกพยายามหน้าที่ จะตรวจข้อบังคับ
 ข้อ ๓๕ ก็ดี ข้อ ๓๖ ก็ดีว่าจะเป็นการขัดสิทธิสมาชิกคนอื่น ๆ อภิปราย
 หรือไม่ ตามข้อบังคับข้อ ๖๖ พรรคสุภทัยนั้น เมื่อได้พิจารณาแล้วก็
 ยังไม่เห็นด้วยตามคำอภิปรายของท่าน รัฐมนตรี ที่ได้ อภิปรายเมื่อก่อนว่า
 เราจะต้องอ่านข้อบังคับข้อ ๓๕ ข้อ ๓๖ และข้อ ๖๖ พรรคสุภทัย
 ลวกันและกตความไป ถึงที่ท่านได้อภิปรายไว้ แล้วทั้งข้าพเจ้าได้กล่าว
 ฉานตั้นแล้วว่า แม้เราจะไต่ อ่านควบกันก็ตาม ข้อบังคับข้อ ๓๕

วรรคสุดท้ายนั้น เป็นเรื่องให้ประธานให้ โอกาสแก่สมาชิกผู้เสนอญัตติ หรือผู้เสนอแปรญัตตินั้นได้อภิปรายก่อนเท่านั้น นั้นข้อหนึ่ง ในข้อ ๓๖ เช่นข้อของกยทวางระเบียบไว้ใน หลักของการอภิปรายว่าจะต้องอภิปราย สลับกัน คือว่า เสนอแล้วต้องมีคนคัดค้านแล้วมีคนสนับสนุน แล้วมี คนคัดค้านสลับกันไปเช่นนั้น เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราอนุโลมให้ ผู้ รับรองคำแปรญัตติ นั้นได้สนับสนุนคำแปรญัตติของสมาชิกผู้เสนอแปร ญัตติแล้ว ก็ทำไมเราจึงจะไม่ให้ สมาชิกคนอื่น ๆ ซึ่งไม่ได้ เสนอแปร ญัตติหรือมิได้ รับรองนั้นอภิปรายไม่ได้ หลักอันนี้ข้าพเจ้าขอให้ระลึก ไปถึงข้อบังคับข้อ ๓๕ วรรคสุดท้ายนั้น สมมติว่าประธาน ท่านไม่ สามารถที่จะดูในบัญชีว่าใครรับรองหรือใครเป็นคนเสนอแปรญัตติ แต่ อนุญาตให้คนอื่นอภิปรายเสียก่อนเช่นนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ตั้งแต่แรก แล้วว่า แม้ประธานจะไม่ได้ปฏิบัติ โดยถูกต้องตาม ข้อบังคับข้อ ๓๕ วรรคสุดท้ายก็ตาม ก็ว่าได้ อนุญาตให้สมาชิกคนอื่นซึ่งมิใช่เป็นผู้ เสนอแปรญัตติ หรือผู้ รับรองนั้นได้ อภิปราย การอนุญาตเช่นนั้นและคำ อภิปรายของท่านสมาชิกผู้ นั้นไม่แปลว่าเป็นโมฆะหรือตกไป เราไม่มี ข้อบังคับห้ามถึง การเสีย ผลของการอภิปรายเช่นนั้น ก็เมื่อเช่นนั้นแล้ว ทำไมเราถึงจะสมควรที่ความไปในทางที่จะเป็นการตัดสินใจเช่นนั้น และ เมื่อเราจะสมควรที่ความเช่นนั้นแล้ว จะเป็น ผลร้าย อย่างที่สุดในการ ที่เราจะปล่อยให้ ได้ มีมติอันบริสุทธิ์ของสภาฯ นี้ ความเห็นของข้าพเจ้า เป็นเช่นนั้น

เจ้าพระยาครุธรรมาธิเบศ ฐิติมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม
 ความที่ผู้เสนออภิปรายนักเขียนไปในทำนองว่า จะคู่แข่งข้อบังคับข้อเกี่ยวไม่
 ได้และแท้จริงหลักในการตีความไม่ว่าตีความกฎหมายหรือข้อบังคับใดๆ
 เราจะต้องดูมาตรา หรือข้อบังคับที่คาบเกี่ยวกัน ทั้งหมด ผล จะเป็น
 อย่างไรเราไม่ได้คู่แข่งข้อเกี่ยว และขอให้สังเกตการอภิปรายใน
 วาระที่ ๒ นั้น ตามข้อบังคับข้อ ๓๑ ที่ว่า ” ในการพิจารณาวาระที่ ๒
 ให้ปรึกษาเรื่องลำดับมาตราเฉพาะมาตราที่มีค่าแปรญัตติหรือมี การแก้ไข
 ใดเท่านั้น เว้นแต่ที่ประชุม จะ ลงมติ เป็น อย่างอื่น ” เพราะฉะนั้น ที่
 ท่านจะอภิปรายได้ จะต้องเข้าไปใน ๒ กรณี เป็น ประเด็น คือ ๑. ต้องมี
 การแปรญัตติ หรือมีมติให้มีการแก้ไขใน ชั้นกรรมาธิการ นั้นสอง
 กรณี ในกรณีที่มีการแก้ไขในชั้นกรรมาธิการ นั้น กรรมาธิการที่
 สภาฯ ได้ตั้งขึ้นให้ไปแก้ไข เมื่อกรรมาธิการแก้ไขแล้ว ข้อนี้เป็น
 ของสภาฯ เมื่อส่งเข้ามาในสภาฯ สมาชิกทุกคนย่อมอภิปรายได้ในข้อ
 ที่กรรมาธิการของสภาฯ แก้ไข เป็น เรื่อง ของ สภาฯ เช่น เรื่องที่ว่า
 กระบวนการที่สภาฯ ได้ตั้งไปแก้ไขสิ่งใดแล้วยื่นเข้ามาเป็นของ สภาฯ
 เพราะฉะนั้น สมาชิกทุกคนก็อภิปรายในข้อที่กรรมาธิการแก้ไขนั้นได้
 ไม่มีปัญหา แต่ในส่วนที่มีค่าแปรญัตตินั้น กรณีหลังนี้ หากเหมือนกันไม่
 คือว่าอย่างไร เมื่อสภาฯ รั้งหลักการแล้ว ก็ให้ โอกาสท่านสมาชิก
 ทุกคนที่จะแปรญัตติได้ภายในกำหนดเท่านั้นเท่านั้น ฉะนั้นเมื่อสมาชิก
 ได้มาตรวจดู เห็นว่าควรมีข้อใดที่ใจสงสัยที่จะขอแปร หรือ แก้ไขอย่าง

ไว้ก็ต้องไปยื่นภายในกำหนดเท่านั้นเท่านั้นตามที่สภาฯ นี้ได้ตกลง ก็คือ
คุณชันทัน เรา मत ร้อยคน บางคนเขาไม่คิดใจสงสัย เขาบอกดีแล้ว
เขาก็เฉยเสียเช่นนั้น ก็แปลว่าเขาไม่คิดใจ เมื่อเขาไม่คิดใจ เขาจะอภิ-
ปรายอย่างไรได้ นี่ข้าพเจ้าจะบอกให้

ท่านพูดได้ว่าทำไมคำแปรญัตติไปถึงชั้นกรรมาธิการนั้น แปลว่าใน
ร้อยคนนั้นมีเพียง ๕ คนที่แปรญัตติ นี้ก็แปลว่าเฉพาะ ๕ คนเท่านั้น ไม่
ใช้คนอื่นๆ นั้นเช่นเบื้องต้น ท่านขอยังคงข้อมาบอกว่าในการที่ไปแปร-
ญัตติในวันนั้น คือว่าต้องไปชี้แจงแสดงความเห็นต่อชั้นกรรมาธิการ เมื่อ
ผู้นั้น ไม่ไปชี้แจง ต่อชั้น กรรมาธิการ ข้อ ขังคืบ บอกว่า ท่านก็ไม่ม
การอภิปรายต่อไปนั้นก็ถูก ก็เพราะเหตุที่ว่าเหมือนกันกับ สมาชิกใน
ของแรกที่เราไม่คิดใจไม่ไปแปรญัตติ แปลว่าเราพอใจแล้ว หรืออย่าง
น้อยก็สันนิษฐานว่าพอใจแล้ว ที่นี้ท่านยังคิดใจ ไปแปร ญัตติใน ชั้น
กรรมาธิการ แต่เมื่อท่านแปรญัตติไปแล้วกรรมาธิการจะแก้ไขหรือไม่
แก้ไข ท่านมาคิดว่าท่านไม่คิดใจจะอภิปรายต่อไป ท่านก็ไม่ไปชี้แจง
ท่านไม่คิดใจท่านก็ไม่ไป ก็สันนิษฐานว่าไม่คิดใจท่านก็ไม่ไป ก็เป็นอัน
หมดกัน เรื่องก็หมดกัน

ท่านถามว่าผู้นั้นไปชี้แจงต่อกรรมาธิการ ซึ่งทำได้เกิดสถิติขึ้น
มาที่จะไปอภิปรายในสภาฯ นี้ อีกชั้นหนึ่ง ก็เกิดสถิติอีก ชั้นหนึ่ง ที่จะ
อภิปรายได้ ตามข้อขังคืบข้อ ๓๕ นี้ว่า “ประธานต้องให้โอกาสแก่ผู้
เสนอหรือแปรญัตติให้อภิปรายก่อน” ก็ขอให้อภิปรายก่อน เพราะ

เขาเป็นคนที่ทำเรื่องจน เขาเป็นคนที่ถือใจ พวกเราไม่ได้ถือใจ เป็น
 เป็นอย่างนี้ แต่ถ้าคนนั้นได้อภิปรายแล้ว ที่นี้สมาชิกคนอื่นจึงมีสิทธิ
 สนับสนุนหรือคัดค้านได้ คือถ้าคนเรอและทันตอนั้น เขาไม่ถือใจแล้ว
 ท่านจะมาสนับสนุนหรือคัดค้านอย่างไรได้เมื่อคนแรกไม่มีแล้ว เพราะ
 ฉะนั้นสรุปรวมความเป็นขึ้น ๆ ว่า ๑. สิทธิของสมาชิกมี ทุกคนที่จะ
 แปรญัตติได้ ท่านแปรญัตติแล้วท่านก็ไป ชี้แจง ต่อ กรรมวิธีการ เมื่อ
 ท่านได้ ชี้แจงแล้ว ซึ่งทำให้ท่านเกิดสิทธิในสภาขึ้น แล้วเมื่อนัก
 รมสิทธิ ทำให้เกิดการสนับสนุนหรือ คัดค้านได้ ถ้าไม่มีอะไร แล้วก็
 ตกไป เรื่องเป็นอย่างนี้ ไม่ใช่คัดสิทธิ ไม่ใช่เป็นการคัดสิทธิ เราทำ
 ตามวิธีการของเรามา ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าจะเสียสิทธิอะไร ถ้าคนใดต้อง
 การจะแปรญัตติกี่ชอบจะแปรได้ เมื่อแปรแล้วก็ชอบที่จะมาอภิปราย เมื่อ
 ผู้ใดแปรญัตติแล้วก็ไปอภิปรายในชั้นกรรมวิธีการ แล้วมาพักในที่นี้
 แล้วจึงจะมีผู้มาอภิปรายสนับสนุนหรือ คัดค้าน ท่านได้ เรื่อง เช่นนั้น
 ข้าพเจ้าไม่เห็นมีข้อสงสัยอะไร

๑๖.๔๐ น.

นายเทพ โชตินุชิต (ช.ช.น.). ในกรณีที่มีท่านสมาชิกเสนอ
 ให้ตีความนี้ข้าพเจ้าเห็นด้วย เพราะได้แก่ ข้าพเจ้าเองใน สมัย ประชุม
 คราวก่อนเหมือนกัน ก็เหมือนว่าข้าพเจ้าเป็นคนแรก ที่ถูกห้าม อภิปราย

ในเมื่อผู้แปรญัตติเขาอภิปรายแล้ว โดยที่ ข้าพเจ้าไม่ได้ เป็น ผู้รับรอง
 ไว้ และท่านประธานบอกว่าพวกไม่ได้ ข้าพเจ้าเคยขอร้องกับเป็นหลาย
 ครั้ง ผลสุดท้ายบอกว่า ไว้ทุกคนสมัยหน้าดีกว่า แก่ขอร้องกับแล้วกัน
 แต่เมื่อผู้แทนราษฎรจังหวัดนครพนมขอข้อความ นั้น ข้าพเจ้า เห็นด้วย
 ที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม อภิปรายเมื่อกัน ความจริง
 ทรงกัน คือความประสงค์ของเราตรงกันว่า ผู้แปรญัตติเสนอไปในชั้น
 กรรมาธิการแล้วยังติดใจมาอภิปรายในชั้นสภาฯ ได้ เมื่อเขาอภิปราย
 แล้ว และสมาชิกอื่นซึ่งมิได้ลงนามรับรองมีโอกาสอภิปรายสนับสนุนได้
 ข้าพเจ้าเข้าใจอย่างนั้น และรัฐมนตรีก็เข้าใจอย่างนั้น ที่นี้ที่เกี่ยวกับเหตุ
 นั้นอยู่ที่ประธาน คนเดียว ขอโทษ คือ ประธานไม่ยอมให้พูด ที่จริง
 จำเป็นอยู่เองที่จะต้องนำญัตตินั้น เข้า มาในสภาฯ ขอให้สภาฯ ตัดความ
 ว่าที่ ประธาน สั่ง นั้น ผิดหรือ ถูก หรือ ขอร้องกับ กัน ความแต่ไหน
 ความจริงใคร ๆ อ่านก็เข้าใจเช่นนั้น เหมือนกัน เมื่อ สมาชิกไม่ได้ รับ
 รองและไม่ได้แปรญัตติ แต่มีผู้แปรญัตติไว้ และผู้แปรญัตติเขาคิดใจ
 ทั้งมาอภิปรายในสภาฯ แล้ว แต่เมื่อเหตุการณั้ในวันนั้น เราเมื่อ
 ประชุมกันสามครั้ง สามหน คือ เข้า แล้วก็เย็น และกลางคืนอะไร
 อย่างนั้น ท่านประธานก็คงจะระห่อมัวเมาไปบ้าง และท่านประธานก็ทำ
 งานหนัก ต่างคนต่างเถียงกันใหญ่ ท่านประธานจึงไม่ยอมให้คนอื่น
 พูดสนับสนุน ที่นี้สมาชิกเสนอญัตติมาถึงน ก็จำเป็นอยู่เอง ที่เรา จะ
 ความ หรือหากเราไม่มีความ ถ้าเราทำความเข้าใจกันได้อย่างนั้นแล้ว
 ข้าพเจ้าก็พอใจ

ประธานสภา ฯ : ความที่ ท่าน พุค ข้าพเจ้า ก็พยายาม เหลือ เกิน
 พยายามที่จะทำความพอใจของคนส่วนมาก ดูเหมือนคราวนั้น ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดฉะเชิงเทรา ขอร้อง การแปรญัตติทุก ฉะบับแล้วมา ขอร้อง
 ข้าพเจ้า และยังมีคนขอร้องแปรญัตติออกหลายฉะบับ แล้ว เมื่อผู้แปร
 ญัตติอภิปรายแล้ว ผู้ขอร้อง มา อ้อนวอน ข้าพเจ้า ขอโอกาส พุคยัง
 ข้าพเจ้า ก็เห็นใจและได้ ให้เขาพูด ข้าพเจ้าจึงได้ ห้ามนายเทพไม่ให้
 พุค บอกว่าให้ผู้ขอร้องเขาพูดก่อน เพราะเหตุว่าเขาขอร้องไว้ ทนเมื่อ
 เขาพูดแล้วก็มิขอให้ลงมติ การที่จะให้คนอื่นได้พูดอย่างข้าพเจ้าก็พยายาม
 จะให้ เป็นที่พอใจแก่คนทั้งหลาย การที่จะให้ เป็นที่พอใจแก่ทุกฝ่าย
 คงตกลงแล้ว ผลจึงเป็นไปเช่นนั้น แต่ต่อไปจะให้ เป็นไปเช่นไร ข้าพ
 เจ้าก็ยหนักงั้น จะให้ ผู้ขอร้องไม่มีสิทธิคิดว่าคนอื่นหรืออย่างไร ข้าพ
 เจ้าก็ยหนัก เพราะเวลาพูดนั้น ข้าพเจ้าจะต้องนั่งคอยดู นาน ๆ เข้าก็
 ชิงงงใหญ่ เช่นนี้ขอให้ท่านเห็นใจเถิด เพราะฉะนั้นในการต่อไป จะเอา
 อย่างไรข้าพเจ้าก็ยอม แต่ข้าพเจ้ายินดีอยากจะให้คนทุกคนได้อภิปราย
 ไม่ควรถือว่าคนขอร้องหรือไม่ขอร้อง แต่เพียงคนขอร้อง มา ขอร้อง จะ
 พุค ข้าพเจ้าก็เห็นว่าเป็นการสมควร จึงได้ยอมอนุญาตไป และสำหรับ
 ในวันนี้ ข้าพเจ้าห้ามไม่ให้ท่านพูด ข้าพเจ้าให้คนอื่นพูด แต่คนอื่น
 ที่ข้าพเจ้าให้พูดนั้น เพราะผู้ขอร้องเขาคงเว้นสิทธิของเขา เพราะฉะนั้น
 จะมาว่าข้าพเจ้าห้ามอย่างไรได้ วันนี้ก็มีพะยาน หลวงชำนาญก็อยู่
 ที่นั่น และมีนายทิเรก นายสงวน นายเสงี่ยม อีกหลายคน ข้าพ

เจ้ายันยันได้ เพราะฉะนั้นขอให้ท่านเข้าใจว่าในเรื่อง ขยประมาณ นั้น
ทุกคนบอกว่าจะต้องการพบเขาไปฝากบ้าน จึงต้องให้เขาพักข้าง และ
พักที่ไร ๑๕ นาทีทุกที แล้วคนอื่นก็ขอให้ลงมือ เพราะฉะนั้นขอให้
ระลึกถึงผลว่าเป็นอย่างไร

นายสุวิช พันธ์เศรษฐ (เชียงใหม่) : เท่าที่ได้ ฟังอภิปราย
กันมาถึงสองฝ่าย คือฝ่ายค้านและสนับสนุน และท่านประธานได้ชี้แจง
ในเรื่องเกี่ยวกับขยประมาณ ความจริงเรื่องนี้ข้าพเจ้าผู้หนึ่ง คือระหว่าง
อภิปรายเกี่ยวกับขยประมาณ ได้แปรญัตติไว้ทุก กระบวน และบาง
คราวประธานก็ไม่เห็น คือไม่ใช่ไม่ให้พัก บางที ข้าพเจ้า ยกมือก็ไม่
เห็น นี่เป็นความจริง เมื่อเห็นเช่นนี้บางทีทำให้สมาชิกเกิดความ รู้สึก
ซนในใจว่า ตัวไม่สามารถรักษาหน้าที่ของตัวเองได้ จึงได้เสนอข้อขอร้อง
ขอมานี้ให้สภาฯ ตัดความเพื่อแสดงถึงความลำบากยุ่งยากในการที่ตนได้
ประสพมาแล้วในสภาฯ น

เมื่อได้ ฟังคำอภิปรายทั้งสองฝ่ายพร้อมด้วยเหตุผลและการกระทำ
งานของท่านประธานสภาฯ เช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นว่าเราควรจะหาทาง
ปรองดองกันเสีย คือต่อไปข้างหน้าเราจะได้หาทางแก้ไขให้กระทัดรัด
เสียให้ดีกว่าที่แลมาแล้ว ท่านผู้เสนอขอมานี้ได้ผลสมใจว่าการ
ที่ขอให้ ตัดความนั้น มีข้อยกพร้องอย่างไรเหล่านี้ก็ เห็นการพอ สมควร
แล้ว และเหตุผลที่เราจะให้ ตัดความว่าจะเป็นเช่นไรนั้นก็ได้ผลสมใจแล้ว
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอร้อง ให้ผู้เสนอถอนการตัดความนั้นเสียดีกว่า

ประชาชนสภาฯ : ขอให้ท่านเข้าใจว่าการนั่งที่นั่งนั้น ข้าพเจ้า
 ไม่อยากจะนั่งหรือ เพราะกวนเส้นประสาทเหลือเกิน ร่างพระราช
 บัญญัติงบประมาณนั้นทุกคน ก็อยาก จะเถียง อะไร ต่าง ๆ และ รอง
 ประธานของข้าพเจ้า ก็ไปเป็น ผู้อภิปราย เสียด้วย ไว้ใจใคร ก็ไม่ได้
 เพราะฉะนั้นขอให้เห็นใจเถอะ ข้าพเจ้าทำที่ยิ่งกว่านี้ไม่ได้ ออกแล้ว และ
 นั่งตั้งแต่สามโมงเช้า จนถึงสองยาม แล้วท่านจะ ห้ามไม่ให้ข้าพเจ้า
 เจ็บ ห้ามไม่ให้ข้าพเจ้า ง่วง ห้ามไม่ให้ข้าพเจ้า เผลอเช่นนั้น และท่านบอก
 ว่าข้าพเจ้าไม่เห็น เช่นนี้ ก็อาจจะเป็นได้ ผู้รับรองมาขอรับรองข้าพเจ้า ๆ
 ก็ยอมให้พัก พักที่ไร ๑๕ นาทีทุกที ข้าพเจ้าก็ต้องยอม เพราะเป็น
 สิทธิของเขา ขอให้ท่านเห็นใจ ข้าพเจ้านั่งตั้งแต่ สามโมงเช้า ถึงสอง
 ยาม ไม่มีใครเปลี่ยนเลย ก็ต้องพลาดไปบ้าง ข้าพเจ้า ก็ต้อง ขออภัย
 เป็นความจริงมองไม่เห็น แต่ความจริงข้าพเจ้า ก็พยายามให้ผู้รับรอง
 พักเสมอ แต่กระนั้นก็ยังเผลอไป ผู้อื่นได้พัก ผู้รับรองไม่ได้พัก แต่
 ก็เห็นของดี ไม่เสียหายอะไรเลย

๑๖.๕๑ น.

นายพันธุ อินทวงศ์ (นครพนม) : เท่าที่ได้อภิปรายกันมา
 แล้ว ก็ขอขอร้องรอย ความเข้าใจที่ข้าพเจ้าได้เสนอไว้แล้ว แต่เมื่อ
 กัน ข้าพเจ้าอยาก จะชี้แจงสักเล็กน้อย ในข้อที่ท่านรัฐมนตรีได้กล่าว
 คือเรื่องที่มีผู้ เสนอญัตติ หรือมีผู้เสนอแปรญัตติ ว่าตามข้อบังคับข้อ ๓๕

วรรคสุดท้ายนั้น จะต้องให้ผู้เสนอญัตติ หรือผู้เสนอ แปรญัตติ นั้นได้
 อภิปรายก่อน ถ้าไม่ได้อนุญาตให้ เขาอภิปรายก่อนแล้ว จะอภิปรายได้
 อย่างไม่เห็น ข้างเจ้าไม่เถียง ขันถูกต้องแล้ว เพราะเหตุว่าการเสนอ
 ญัตตินั้นไม่ได้สมบูรณ์เพราะบรรจ ในระเบียบวาระ แต่หากสมบูรณ์เช่น
 ญัตติ เสนอต่อสภาฯ สมบูรณ์ต่อเมื่อประธานได้ อนุญาตให้ สมาชิกผู้
 เสนอญัตตินั้นได้อภิปรายข้อญัตติ ของเขาเสียก่อน และในข้อเสนอแปร
 ญัตตินั้นก็เช่นเดียวกัน ตามรายงานของกรรมาธิการนั้น ผู้เสนอแปร
 ญัตติขยับยื่นแล้ว ต้องให้ผู้เสนอญัตติหรือผู้แปรญัตติได้อภิปรายเสีย
 ก่อน จึงจะสมบูรณ์ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ถ้าเราเร่ความในข้อบังคับข้อ
 ๓๕ วรรคสุดท้ายให้กว้างขวางออกไป ในชั้นแรกไม่ใช่ว่า เราจะต้อง
 มีการอภิปรายเสียก่อน คือว่าจะต้องผูกมัดออกไปไม่ว่าทกกรณีเสนอ
 แปรญัตติได้ยกมือขึ้น ต้องการอภิปรายแล้วไม่ให้คนอื่นอภิปราย ถ้า
 จะผูกมัดเลยไปเช่นนั้นแล้ว ข้างเจ้าก็ไม่เห็นด้วยเหมือนกัน ถ้าเช่นนั้น
 แล้วท่านประธานกระทำผิดข้อบังคับ เพราะว่าเมื่อก่อนข้างเจ้าได้ยกมือ
 แต่ท่านประธานได้ ให้ผู้อื่นพูด แต่ว่าที่ทำเช่นนั้นเป็นอันสมบูรณ์ น
 แต่ละข้อบังคับข้อ ๓๑ ที่ท่านรัฐมนตรีกล่าวนั้นเป็นอันถูกต้องแล้ว เมื่อ
 ผู้เสนอญัตติได้อภิปรายแล้ว คนอื่นนอกจากนั้นก็อภิปรายได้ ถ้าเช่นนั้น
 ก็เป็นอันถูกต้องแล้ว นั้นเป็นความคิดหรือความเข้าใจของข้างเจ้าในชั้น
 และข้างเจ้าก็อยากทำความเข้าใจอีกข้อหนึ่ง คือว่า ท่านรัฐมนตรีได้
 กล่าวอีกข้อหนึ่งว่า ถ้าหากกรรมาธิการได้แก้ร่างเดิมแล้ว สมาชิกไม่

ว่าคนไหนอธิบายใดทั้งนั้น ในข้อกล่าวทรงนี้ ข้าพเจ้าขอให้ระลึกข้อ
 ไปว่า ความคิดเห็นของคณะกรรมาธิการที่แตกต่างไปจากร่างเดิม
 ก็คงแปลว่าถือเป็นคำแปรญัตติอันหนึ่ง เมื่อเป็นคำแปรญัตติแตกต่างไป
 จากร่างเดิมเช่นนั้นแล้ว เรามีสิทธิอธิบาย คัดค้านหรือ สนับสนุนก่อน
 ที่จะลงมติใด ก็เมื่อเป็นคำแปรญัตติเช่นนั้นแล้ว ทำไมเล่าในกรณีที่มี
 เสนอแปรญัตติ แล้วจะไม่ให้ ผู้ อธิบายหรือ จะมีการอธิบายไม่ได้
 นักเรียกว่า เป็นความเข้าใจ ถูกต้องกันแล้ว หลักการในข้อนี้ท่านผู้
 แทนเสียงใหม่ได้กล่าวว่า ถ้าถูกต้องแล้วก็ขอให้ ข้าพเจ้า ถอนญัตตินั้น
 เสีย ก่อนอนขอให้เข้าใจว่า การเสนอญัตติ นั้นมานานนี้ ที่จะมีความ
 หรือไม่นั้น ข้าพเจ้า ได้มอบให้ ที่ประชุมวินิจฉัยว่า เป็นการสมควร
 และจำเป็น ที่จะต้องพิจารณาหรือไม่ ซึ่งเหมือนกับการเขี่ยอธิบายทั่วไป
 เพราะฉะนั้นจำเป็นอะไรหรือที่จะต้องให้ข้าพเจ้าถอน ถ้าหากว่าที่ประชุม
 นี้หรือท่านประธานสรุปปัญหา นี้และทำให้ เข้าใจกันว่า ไม่คงดี ความ
 กันแล้ว การที่ความนั้นไม่ใช่ว่าความเข้าใจของข้าพเจ้าผิด แต่ว่าเข้าใจ
 ใจถูกต้องกันแล้ว และข้าพเจ้าเคยชี้แจงและกราบเรียนท่านประธานว่า
 การชี้แจงของท่านนั้นเป็นที่เข้าใจของข้าพเจ้าแล้ว แต่จะทำอย่างไรเล่า
 การชี้แจงของท่านนั้น ยังเป็นที่เข้าใจของเพื่อน สมาชิกของข้าพเจ้าอีก
 หลายท่านในข้อนี้ก็ยัง คว้ยเหตุนี้แหละ ข้าพเจ้าจึงขอวิงวอน อย่า
 ว่าแต่ท่านสมาชิกเสียแม้แต่ท่านรัฐมนตรีก็ยังเข้าใจผิด

เจ้าพระยาสุรธรรมาสเบศร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม:

ข้าพเจ้ายินดีมากที่สุดที่ท่านผู้เสนอจะทำความปรองดอง ข้าพเจ้าเองทยอยชวน
 พวกนี้ไม่ใช่เพื่อ ประสงค์อะไร ความจริงเรื่องนี้ไม่ใช่ เรื่องของรัฐชาติ
 โดยเฉพะเรื่องนี้เป็นเรื่องข้อบังคับเกี่ยวกับสภาฯ โดยเฉพะ ข้าพ-
 เจ้ายินชวนพวกในฐานะเป็นสมาชิกคนหนึ่ง และเป็นสมาชิกคนหนึ่งซึ่งไม่เคย
 ทำหน้าที่ ประธานมาแล้ว เรื่องอย่างนี้อยากจะเสนอข้อ สังเกตแก่ท่าน
 ตามความคิดความเห็นของข้าพเจ้า แต่ความเห็นของข้าพเจ้านั้นก็ไม่
 ใ้หมายความว่า จะต้องถูกใจท่านทั้งหมด อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าก็ยินดี
 ว่าท่านจะเห็นว่าถูกใจท่านหลายข้อ แม้ว่าจะไม่ทั้งหมด

การที่เราจะมาตีความกันนี้ เมื่อเราปรียความเข้าใจกันไปแล้ว ก็
 ไม่จำเป็น ที่นข้าพเจ้าจะแก้ความข้องใจของท่าน จะช่วยท่านแก้ ใคร
 จะเห็นควยหรือไม่ก็แล้วแต่ ความเรื่องทีข้าพเจ้าได้สังเกตมันมีอยู่ ๑ ข้อ
 คือในข้อหนึ่ง กรรมวิธีการเช่นผู้แก้ ร่างพระราชบัญญัติ ถ้าหากว่า
 กรรมวิธีการแก้ร่างพระราชบัญญัติแล้ว ท่านเห็นหรือไม่ว่าร่างที่แก้ไข
 มานั้นไม่เคยผ่านสภายตสมาชิกเลย เมื่อไม่เคยผ่านตามาเลย สมาชิก
 ก็ไม่มีโอกาสที่จะทำอย่างไร เพราะฉะนั้นข้อบังคับนี้ หรือหลักการ
 วิธีการที่เขาทำกันจึงยอมให้สมาชิกทุกคนอภิปรายในร่างที่กรรมวิธีการ
 แก้แก้ จนมา ซึ่งท่านจะสังเกตได้ว่า ผ่านมาที่เรา ทุกเห็นที่แก้ เมื่อ
 ครั้งแรกที่เสนอไม่มี ชั้นแรกเช่นของสภาฯ ที่นกรรมวิธีการแก้ เรา
 ไม่ได้เห็นมาก่อน เพราะฉะนั้นเรา อภิปรายได้ทุกคน ซึ่งกรณีเช่นนี้
 ต่างกับใน เรื่องที่กรรมวิธีการไม่ได้แก้อะไรเลย เมื่อไม่ได้แก้อะไรเลย

สมาชิกทั้งหลายก็ไต่ถามมาหนึ่งแล้วในวาระที่หนึ่ง และคนที่ไม่ได้
แปรญัตติก็น่าแปลกใจ เมื่อเช่นนั้นเพราะผู้ตกใจเท่านั้น คือผู้
ที่แปรญัตติที่จะไปชี้แจง และมาอภิปรายได้ กรมหมื่นต่างกัน เรื่องมัน
เป็นเช่นนั้น

อีกอย่างหนึ่ง ในข้อ ๓๕ ที่ว่า ประธานต้องให้ โอกาสแก่ผู้เสนอ
ญัตติได้อภิปรายก่อน ถ้าหากว่าผู้เสนอญัตติขยับจนแล้วว่าเรื่องนั้นข้าพเจ้า
ให้ ผู้สนับสนุนอภิปรายแทน นั้นเพื่อจะช่วยเหลือท่านประธานเล็กน้อย
เช่นนั้นผู้สนับสนุนจะใช้ สิทธิ ของเขาก็ควรจะอภิปรายได้ คือเขาได้ ใช้
สิทธิของเขา ๒ คนแล้ว คือใช้ สิทธิ ในการแปรญัตติต่อกรรมาธิการและ
ใช้ สิทธิ ในการเข้ามาอภิปรายในสภา ฯ ที่นเมื่อคนนั้นได้อภิปรายเสร็จ
แล้ว ซึ่งตามข้อของศิโยได้ ให้ สิทธิ ไว้ครบองค์แล้ว ที่นฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง
จะสนับสนุนหรือคัดค้านก็ได้ เรื่องเป็นอย่างนี้ ก็หวังใจว่าที่เราพวกกัน
นี้ได้ทำความเข้าใจกันพอแล้ว เมื่อเช่นนั้นน่าจะให้ผ่านกันไปได้ เพื่อ
จะไม่ต้องเสียเวลาของสภา ฯ

๑๗.๐๐ น.

นายอำเภอ อิศรางกูร ณ อยุธยา (สิงห์บุรี) : ขัญญาสำคัญ
ต่าง ๆ ซึ่งเราได้ตกลงกันมา ก็รู้สึกว่าจะร่วมปลายทางกันไปแล้ว
ถ้าหากว่าเราจะถกเถียงกันไปก็รู้สึกว่าจะเสียเวลามาก ท่านผู้เสนอเองก็

อยากจะนอนเหมือนกัน และนี่ก็เกือบก่อนเวลาเข้าไปแล้ว หากว่าเราจะ
 โต้เถียงกันในแนวทางปฏิบัติ และผลปฏิบัติต่างๆ ที่ทำมาใน ๕ ปีแรก
 กติ หรือตั้งแต่เขตกสมัยที่ ๒ นี้ก็ ก็ดูไม่มีอะไรสำคัญนัก ผลที่สุด
 เราหาจุดใหญ่ลยจุดเล็กเพื่อบำรุงจุดใหญ่กันเถอะ ข้าพเจ้าขอเสนอให้
 ลงมติว่าสมควรจะระคความหรือไม่ว่คความเถอะ ผู้ใดเห็นท่วยไปรคบริบรอง
 นายอินทร สิงหนेत्र พระยาโอราทวรภัก ธิบรอง
 นายทองสืบ สุภมารัก (ประวอยคิริชนธิ): ข้าพเจ้าขอเสนอ
 ญติชอนญติคเมอกันว่า ขอให้ผ่านเรองนี้ไป

นายทองใบ สุนทรภนิษฐ นายทองทิ ณฑาพิสินธิ ธิบรอง
 ประธานสภาฯ: ผู้ใดเห็นควรจะให้ผ่านระเบียบวาระนี้ไป ขอใ้
 ไปรคยกมือชน

สมาชิกยกมือ ๘๘ คน
 ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นท่วย ขอใ้ ไปรคยกมือชน
 สมาชิกยกมือ ๑ คน

ประธานสภาฯ: เห็นอนที่ประชุมตกลงให้ผ่านระเบียบวาระนี้ไป
 ชะพักชวครว

พักประชุมเวลา ๑๗.๐๕ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๗.๓๗ นาฬิกา

ทำการแทนประธานสภาฯ: เวลานั้น ท่านผู้ เป็นประธานมีชวระ

ขอให้ข้าพเจ้าทำหน้าที่แทน ระเบียบวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่าง พระราชบัญญัติเวนคืนสิทธิ พุทธศักราช ๒๔๙๑ ของนายโสภณรอส ไร่ ร่างพระราชบัญญัติต่อไป ร่างพระราชบัญญัติ ควบคุมการประก อบยโรคศิลปะ ระเบียบที่ ๓ ของนายเฉลา เतालานนท์

นายเฉลา เतालานนท์ (ทราด.): การที่ข้าพเจ้าเสนอร่างพระ ราชบัญญัติระเบียบนี้มายังสภาผู้แทนราษฎรนั้น โดยหลักการแก้ไขพระ ราชบัญญัติควบคุมการประกอบยโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙ มาตรา ๑๕ โดยให้มีการจดทะเบียนแพทยแผนปัจจุบัน ในสาขาเวชชกรรม ชัน ๒ ซึ่งในพระราชบัญญัติฉบับนี้หาได้อนุญาตให้ มีการชันทะเบียน แพทยแผนปัจจุบันชัน ๒ ในสาขาเวชชกรรมชัน ๒ ไม่ ด้วยตามพระราช บัญญัติ ควบคุม การประกอบยโรคศิลปะใน สาขาเวชชกรรมมีขบยบัญญัติ ฉะเพาะกาล คือในท้องดินที่ไ้ใช้พระราชบัญญัติการแพทย พ.ศ. ๒๔๖๖ แล้วนั้น เมื่อไ้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการประกอบยโรคศิลปะ ระเบียบนี้แล้ว ในท้องดินใดที่ยังไม่ไ้ใช้พระราชบัญญัติการแพทยแล้ว ตามขบยบัญญัติฉะเพาะกาลนี้อนอนุญาตให้ มีการชันทะเบียนแพทยปัจจุบันชัน ๒ ในสาขาเวชชกรรมใด อีกครั้งหนึ่ง แต่พระราชบัญญัติการแพทยนั้น ไ้ใช้มาเกือบหมททุกภาคแล้ว ยังคงเหลืออยู่แต่ภาคเหนือก็ภาคอิสาน เท่านั้นที่ยังไม่ไ้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมโรค ศิลปะนั้นก็ยังเป็นผลให้ บุคคลที่ ะจกทะเบียนใน สาขาเวชชกรรมชัน ๒ ไ้ ฉะเพาะ ภาคเหนือ อภาคอิสานเท่านั้น ในภาคอื่นไม่ยอมให้ ไ้เคยมีสมาชิกลงเสนอพระราช

บัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะฉบับที่ ๒ ซึ่งสภาฯ ได้อนุมัติให้
 ตราเป็นกฎหมายออกไปแล้วนั้น ตามพระราชบัญญัตินั้น ข้าพเจ้าเข้าใจ
 ว่าสมาชิกหลายท่านยังมีความเข้าใจผิดว่า คงจะยอมเปิดอนุญาตให้ มี
 การขันทะเบียนแพทย์แผนโบราณกันไว้ทั่ว ๆ ไป แต่ที่จริงนั้นหาได้ มี
 การเปิดโอกาสให้ ขันทะเบียนทุก ๆ จังหวัดไม่ คงยอมอนุญาตให้มีการ
 ขันทะเบียนไว้แต่เฉพาะในจังหวัดภาคเหนือกับภาคอีสานเท่านั้น ใน
 ชั้นแรกซึ่งสภาฯ รัชกาลที่ ๖ ยังมีเข้าใจผิดในสาระสำคัญเช่นส่วน
 มากตามที่ข้าพเจ้าได้เคยสอบถามมาเช่นเดียวกับพระราชบัญญัติที่ข้าพ-
 เจ้าเสนอมา ข้าพเจ้าได้ยกเลิกสิทธิให้บุคคลซึ่งจะขอขันทะเบียนแผนแพทย์
 ขยับชั้น ๒ นั้นไว้ทั่วทุกจังหวัด ไม่เฉพาะภาคเหนือกับภาคอีสาน
 เท่านั้น เพราะฉะนั้นต้องขอข้อมความเข้าใจเสียไว้ในชั้นก่อน ทำไม
 ข้าพเจ้าจึงเสนอเช่นนั้น คือบุคคลซึ่งได้ขออนุญาตให้ ขันทะเบียนแล้ว
 ตามพระราชบัญญัตินั้นตามขณะเฉพาะกาลนั้นก็ได้ไป ส่วนผู้ที่ไม่ได้ ขัน
 โดยเหตุที่ไม่รู้เท่าถึงการนั้นอย่างหนึ่ง หรือว่าพลั้งเผลอไปในข้อที่ตนคิด
 ว่าควรจะมีสิทธิขันทะเบียนได้ในโอกาสหลังอย่างหนึ่ง แล้วบุคคลผู้ที่ได้ ขัน
 ขยับชั้นเมื่อมีความชำนาญเราก็เห็นวามสมควรที่จะให้ ขันทะเบียน
 ได้ เมื่อกฎหมายยกเลิกสิทธิเสีย บุคคลเหล่านั้นก็ขันทะเบียนไม่ได้ ความ
 จริงมีเช่นนั้นข้าพเจ้าจึงเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มา

เราขอมอบขยับแล้วว่า เวลานั้นแพทย์แผนขยับชั้น ๑ ของเราขยับ
 หามเพียงพอกับความต้องการของพลเมืองไม่ ทั้งรัฐบาลเองก็ได้ทราบ

และไต่ถามเรื่องในเรื่องนี้อยู่หน้าหน้าแล้ว กลองกนสมาชิกสภาผู้แทน
 ราษฎรของเราในไต่ถามเรื่องในเรื่องที่ว่าแพทย แผนปัจจุบันชั้น ๑ เรา
 ยังมีไม่เพียงพอ เมื่อเช่นนั้นแล้ว ทำไมเราจะไปยึดถือไม่ให้เกิดการชน
 ทะเบียนเป็นแพทยแผนปัจจุบันชั้น ๒ ในสาขาเวชกรรม แต่ว่าในสาขา
 อื่นๆ เช่น ในสาขาการผดุงครรภ์ สาขาทันตกรรมเหล่านี้ ทางรัฐ
 บาลยังยอมอนุญาตให้มีการชนทะเบียนได้ แม้ห้มคยทบัญญัติเฉพาะ
 กาลแล้ว แต่ว่าในสาขาเวชกรรมนั้นไม่ยอมให้ ชนทะเบียนเสียเลย ที่
 ประหนึ่งว่าเรามาทำการทศสิทธิ์ หรือ กักกันไม่ได้ มาแย่ง อาชีพ แพทย
 แผนปัจจุบันชั้นหนึ่งสำเร็จการศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมื่อพูดถึงปัญหาในเรื่องการควบคุมแล้ว แม้แต่บุคคลซึ่งได้อนุ
 ญาติให้มีการชนทะเบียนแล้วนั้น รัฐบาลก็ยังมีการควบคุมอยู่ มิใช่
 ไม่มีเสียเลย เราจะเห็นได้จากกฎกระทรวงข้อ ๑๒ ซึ่งได้ออกตามพระ
 ราชบัญญัตินี้ มีความว่า บุคคลผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันในสาขา
 เวชกรรม จะทำการประกอบการรักษาโรคได้ เพียงไรหรือไม่ มีอยู่
 หลายประการ ซึ่งจำกัดสิทธิ์ไว้ว่าบุคคลเช่นนั้นทำไม่ได้ นี้เรียกว่าเรา
 มีการควบคุมอยู่แล้วโดยเคร่งครัด คือหมายความว่า บุคคลที่ใครข
 อนุญาตไปแล้วจะไปทำการนอกเหนือซึ่งกฎหมายอนุญาตไว้ค้นหาได้ ไม่
 เมื่อเช่นนั้นแล้ว ทำไมเราจึงมายึดถือจะไม่ให้เขาชนทะเบียนได้ นี้ข้าพ
 เจ้าก็สงสัยอยู่เป็นหน้าหน้า ความจริงบุคคลซึ่งใครขอนุญาตเป็นแพทย
 แผนปัจจุบันชั้นหนึ่งในสาขาเวชกรรมนั้น ในขณะที่ใครขอนุญาตไป

แล้ว ก็ใครช่วยเหลือราษฎรพลเมืองของเราให้ ได้รับความอยู่เย็นเป็นสุข และมีคุณประโยชน์มาด้วยหลายประการ เป็นต้นว่า เรายังขาดแพทย์แผนปัจจุบัน คือแพทย์ ผู้ทรงวิทยาคุณยังไม่เพียงพอในขณะนี้ เราจะเห็นได้ว่าจังหวัดหนึ่งอาจจะมีเพียงคนเดียวหรือ ๒ คนเท่านั้นเอง ถ้าราษฎรไปถูกงูกัดหรือไปถูกขาคแตนเล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งใครคนไหนแทงอะไร เขาก็อาจจะมาขอความช่วยเหลือจากบุคคล ชนชั้นที่เขยิบเป็นแพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๒ สาขาเวชกรรมเย็บแผลรักษา บุคคลนั้นก็อาจจะรอดตายไปได้ ถ้าหากว่ากฎหมายเราขัดเสียแล้ว บุคคลผู้มิใช่ชาพอจะทำการเช่นนั้นได้ เขาก็ไม่อยากจะทำการช่วยเหลือราษฎรในเรื่องเช่นนั้น เพราะถ้าหากว่าจะมีคนยแหย่กัน ก็จะมีการฟ้องร้อง ซึ่งคนไม่มีอำนาจกระทำได้ เป็นการละเมิดพระราชบัญญัติ ปัญหาในเรื่องความเคียดรอนก็อยู่ที่ราษฎรที่ไม่มีการรักษาเพียงพอ ก็อาจจะมีการล้มตายจากไปก็ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึง เห็นว่าในขณะนี้ ประเทศสยามเรายังขาดแพทย์แผนปัจจุบันเป็นทีเพียงพอไม่ เช่นที่รังกนอยทั่ว ๆ ไปแล้ว เมื่อเช่นนั้นเราควรเปิดโอกาสให้มีการจดทะเบียนโดยทั่วไป ในการจดทะเบียนเราก็ได้มีการควบคุมอยู่แล้ว โดยที่ทางรัฐบาลได้ออกกฎกระทรวงจำกัดอำนาจไว้ว่า บุคคลซึ่งใคร ชนชั้นที่เขยิบเป็นแพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๒ ได้ทำอะไรได้บ้างเพียงไรหรือ จำกัดอำนาจไว้ว่า สิ่งใดเป็นการเหลือวิสัยหรือเป็นการเหนือจากความสามารถของตน ซึ่งใครได้เรียนเขียนอ่านมาแล้ว ก็ทำไม่ได้ นี้ทางรัฐบาลก็ควบคุมอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น ปัญหาเรื่องความเคียดรอนในข้อนี้ข้าพเจ้าก็เห็นว่าอาจจะไม่มีเลย

เนื่องจากที่เรามีแพทย์ไม่เพียงพอคงที่ใด รักษานอน นางเขน
 เหตุทำให้แพทย์ ในโรงพยาบาลต่าง ๆ มาตั้งร้าน ประกอบ การอาชีพ
 ภายนอกเป็นส่วนมาก ซึ่งทำให้การทำงานในโรงพยาบาลค่อยไป เพราะ
 เหตุว่าการงานในโรงพยาบาลนั้น บุคคลซึ่งจะไปทางโรงพยาบาลนั้นก็
 ได้รักษาวิชาไม่เพียงพอเหมือนกัน ไปที่ตาม ร้านขายยาหรือตามร้าน
 ประกอบการรักษาโรค เพราะฉะนั้นบุคคลเหล่านั้นออกไปตามร้านขาย
 ยา ตามร้านประกอบการรักษาโรคเหล่านั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นทำให้คุณ
 ภาพหรือสมรรถภาพของโรงพยาบาลเราก็ตกต่ำไป เนื่องจากแพทย์แผน
 ขั้ปัจจุบันผู้ทรงวิद्याคุณของเรามีไม่เพียงพอ ซึ่งเป็นอยู่เวลานี้ เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมีความเห็นเป็นอย่างมากกว่า สภาฯ เราสมควรจะได้ออก
 กฎหมายเบื้องต้นญาติให้ มีการขึ้นทะเบียนแพทย์แผนปัจจุบันสาขาเวชช-
 กรรมได้ เมื่อเราคตามพระราชบัญญัติมาตรา ๑๕ แล้วละก็ เราจะ
 เห็นได้ว่า ในสาขาอื่น ๆ เช่น สาขาทันตกรรม สาขาคงกรรม ใน
 สาขาคงกรรมต่าง ๆ เรายอมให้ ขึ้นทะเบียนได้ แต่ว่าในสาขาเวชช-
 กรรมก็ไม่ยอมให้ ขึ้นทะเบียน

ตามที่ข้าพเจ้าเสนอมาทั้งนี้ ก็หวังว่าสภาฯ เราคงจะได้เห็นความ
 เป็นอยู่ ของราษฎรที่เรายังขาดแพทย์ผู้ทรงวิद्याคุณ เรายังมีไม่เพียงพอ
 ก็ควรที่จะได้พิจารณาเห็นว่า ในขณะเราสมควรจะเบื้องต้นญาติให้ มี
 มีการขึ้นทะเบียนในสาขาเวชกรรมชั้น ๒ กันอีกหรือไม่เพียงไร เท่าที่
 ข้าพเจ้าเสนอมานี้ เพื่อให้สภาฯ พิจารณาว่า จะสมควรหรือไม่สมควร
 ประการใด

พ.ศ. หลวงเชวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: ร่างพระราชบัญญัติ
 ควบคุมการประกอบโรคศิลปะฉบับที่ ๒ นี้ รัฐบาลได้พิจารณาโดย
 รอยคอบแล้ว ตามเหตุผลของผู้เสนอพระราชบัญญัติในสาระสำคัญ ก็คือ
 อ้างว่าแพทย์ของเราไม่เพียงพอ นอกจากนั้นก็มีเรื่องที่ว่า ผู้ประกอบ
 โรคศิลปะแพทย์แผนโบราณชั้น ๒ ไม่ใคร่มีสิทธิเช่นเดียวกับสาขาอื่น ๆ
 เช่นสาขากันตแพทย์และสาขามดงครรภ์อะไรต่าง ๆ พวกนี้ หรือพวก
 สาขาเภสัชกร อีกประการหนึ่งก็คือ ผู้เสนอได้เห็นว่า กระทรวง
 มหาดไทยได้ออกกฎกระทรวงควบคุมผู้ที่เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ ข้าพ
 เจ้าขอเรียนย่อ ๆ ว่า แพทย์ชั้น ๒ แพทย์โบราณชั้น ๒ นั้น กระทรวง
 มหาดไทยได้มีกฎกระทรวงควบคุมเป็นการรักษาสมรรถภาพหรือยังกัน
 อยู่แล้ว นอกจากนั้นผู้เสนอยังได้ชี้แจงเหตุผลอื่น ๆ ซึ่งสรุปรวมความก็มี
 สาระสำคัญเท่าที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้ว ในหลักการสำคัญที่ควรจะได้
 เสนอให้สภาฯ พิจารณาอีก ก็คือ เราควรจะได้สนับสนุนให้มีแพทย์แผน
 โบราณชั้น ๒ ขึ้นหรือไม่ ข้าพเจ้าขออธิบายโดยย่อซึ่งได้มีปรากฏอยู่ใน
 พระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ๒๔๗๕ ถ้าหาก
 ว่าสภาฯ นี้จะได้พิจารณาถึงพระราชบัญญัติฉบับนี้โดยถ่วงแล้ว จะ
 ได้เห็นว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้เพ่งถึงนโยบายในการที่จะสนับสนุน
 ให้มีแพทย์ผู้ทรงคุณวุฒิเป็นทนายเชือด และเพื่อความปลอบภัยของ
 ประชาชนเป็นใหญ่ ในกรณีเช่นนี้เราจึงได้วางวิธีการไว้ว่า จะต้อง
 รับรองมาตรฐานในทางหลักวิชาการจากสำนักที่ใด อบรมเป็นทนายเชือด

ได้แล้ว จึงอยู่ในพระราชบัญญัติฉบับนั้นได้เปิดโอกาสให้แพทย์แผน
 ปัจจุบันชั้น ๒ ได้มีการขึ้นทะเบียนได้ แต่อย่าลืมว่า เราได้ให้ชน
 ทะเบียนได้เฉพาะผู้ที่ประกอบกิจการนั้น ๆ มาแล้ว นอกจากนั้นยัง
 ได้มีขระเพาะภาคเป็นการเปิดโอกาสเท่าที่มีอยู่ นโยบายเรื่องนี้ไม่มี
 การที่จะสนับสนุนแพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๒ คือ พวกที่มีความรู้จริง ๆ
 กลาง ๆ ส่วนขระเพาะสาขาอื่น เช่น สาขาทันตกรรมก็ สาขาเภสัชช-
 กรรมก็ คิวเหตุว่าในขณะนั้นเรายังไม่มีสำนักศึกษาที่ให้ความรู้ใน
 ทางมาตรฐาน ให้ความรู้ เช่นที่พึงพอใจ เราจึงได้เปิดโอกาสให้
 การจดทะเบียนขึ้นได้ เพราะว่าความจำเป็นในการที่จะต้องการใช้พวก
 สาขาเหล่านั้นก็มีอยู่ ประกอบกับเหตุผลอีกประการหนึ่ง ก็คือว่า พวก
 สาขาทันตกรรม คือ พวกหมอฟันหรือพวกพระสมยานัน จำต้องมีหน้าที่
 โดยขระเพาะไม่เกี่ยวกับความกระตือรือร้นถึงความปลอดภัยของประ-
 ชาชน ข้าพเจ้าพูดเช่นนั้นก็เพื่อให้สภาวะได้สังเกตว่า สาขาเหล่านั้น
 เป็นวิชาขระเพาะ เช่น แพทย์ ฟันก็ทำขระเพาะฟัน จะทำเรื่องอื่นหาได้ไม่
 หรือพวกนักพระสมยากก็ทำขระเพาะพระสมยา จะทำอย่างอื่นหาได้ไม่ ส่วน
 สาขาเวชชกรรมนั้นมองการกว้างขวาง หน้าที่ต่าง ๆ มากถึงกับแซก
 แซงเข้าไปทำในสาขาอื่น ข้าพเจ้ายกตัวอย่างว่า แพทย์แผนปัจจุบัน
 ชั้น ๑ นั้น สามารถจะทำในแง่เภสัชชกรรมก็ สามารถจะทำในแง่
 สูติกรรม การคลอดบุตร ผดุงครรภ์ เป็นการแซกแซงอย่างอื่นอยู่

ดังนั้นจะเห็นว่า พวกสาขาเวชชกรรมนั้นมีอำนาจหน้าที่กว้างขวาง และ
ด้วยกรณีเช่นนั้น รัฐบาลก็ดี และโดยความเห็นชอบของสภาฯ นี้ จึง
เห็นว่าควรจะได้ควบคุมคุณภาพของแพทย์แผนปัจจุบัน คือสาขาเวช
กรรมให้ ได้ มาตรฐานอันดี

เป็นที่ทราบกันว่า สำนักที่ ประสิทธิภาพ ประศาสตร์ ความรู้ใน สาขา
เวชชกรรมของประเทศสยามในขณะนี้ได้แก่ ฟ้าลงกรณมหาวิทยาลัย
ควรจะเป็นที่นิยมชมชอบเป็นอันมาก ที่มาตรฐานของแพทย์แผนปัจจุบัน
ชั้นหนึ่ง คือพวกสาขาเวชชกรรมที่ไต่ผ่านออกมาจากสำนักนั้นแล้ว ได้
รับความรับรองจากนานาอารยประเทศเป็นอันดับในเรื่องมาตรฐาน เกือบ
จะกล่าวได้ว่า ในภาคตะวันออกไกลจะมีแต่เพียง ๒ ประเทศ คือญีปุ่น
กับสยามเท่านั้นที่รับรองมาตรฐานในเรื่องการแพทย์

ข้าพเจ้าขอให้สภานี้แยกปัญหาออกจากกันถึงเรื่องการสาธารณ
สุขกับเรื่องการแพทย์

แพทย์ ถ้าหากว่าเราได้ส่งเสริมให้มีสมรรถภาพ มีคุณวุฒิ
เพียงไร ก็หมายความว่า ความปลอดภัย ในเมื่อมีคนไข้มาตั้งเขาแล้ว
นั้นมีความปลอดภัยยิ่งขึ้น หมายความว่า แพทย์ มีหน้าที่ต่อเมื่อคนไข้
ได้มาตั้งแล้ว แล้วเขามีความสามารถรักษาให้หายเป็นจำนวนมากขึ้น
ถ้าหากว่าแพทย์นั้นมีคุณภาพดี มีความรู้ดี ตรงกันข้ามกับการ
สาธารณสุขซึ่งมุ่งหมายไปในทางอื่น เพราะฉะนั้นปัญหาเรื่องการ
ที่อันมีเสนอได้ก็กล่าวได้ว่า แพทย์ไม่พอนั้น เราควรจะพิจารณาแยกแยะ

ว่ามีปัญหาในทางสาธารณสุข หรือว่าเป็นปัญหาในเรื่องการรักษา
 พยาบาลควรจะแยกออกอย่างนี้ ข้าพเจ้าอยากจะเสนอสถิติจำนวนแพทย์
 ของเรากันแต่ได้มีการจดทะเบียนมาแล้วว่า จนกระทั่งมีคนว่าเรามีสถิติ
 จำนวนแพทย์อยู่ถึง ๒๕,๒๕๓ คน เทียบจำนวนพลเมือง จะเห็นว่า ผู้
 ประกอบโรคศิลปะในสาขาเวชชกรรม ๑ คนต่อจำนวนพลเมือง ๕๓๑ คน
 เป็นจำนวนที่เรียกว่าไม่เหลือความสามารถในการจะเยียวยารักษาพยา
 บาลเท่าที่เขายืนอยู่ เพราะฉะนั้นปัญหา เรื่องแพทย์ ไม่พอเป็น ปัญหาที่
 ควรจะได้พิจารณาว่า เพียงเท่านั้นเป็นการเพียงพอหรือยัง

ปัญหาในเรื่องที่จะแก้ กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาไปในด้าน
 สาธารณสุขเป็นใหญ่ คือได้สังเกตเห็นถึงภัยของหมอไทยที่มีความรูปร่าง
 กลาง ๆ นั้นเขานอนมาก กระทรวงมหาดไทยได้ ดำเนินไปในการ ที่ว่า
 จะเกิดปัญหาข้อขัดข้องในทางสาธารณสุขโดยวิธีอบรมผู้ช่วยแพทย์ จน
 ผู้ช่วยแพทย์ นี้ไม่ใช่เป็นผู้ที่สามารถจะขึ้นทะเบียนได้ คณะกรรมการ
 ควบคุมการ ประกอบโรคศิลปะไม่มีความมุ่งหมาย ที่จะอนุญาตให้พวกนี้
 ขึ้นทะเบียน พวกนี้โดยอบรมแต่เพียงว่าให้ เป็นเครื่องมือของแพทย์เท่า
 นั้นที่จะช่วยพวกสาธารณสุขในการที่จะช่วยกัน แล้วก็จะช่วยให้คำแนะนำ
 ของแพทย์ กระทรวงมหาดไทยเห็นว่าวิธีการเช่นนี้ จะเป็นการ ปลอดภัย
 ก็คิดว่า จะนำเอา แพทย์ ซึ่งโดย วิธี อบรม หรือ สันนิษฐานให้ มีการ ขึ้น
 ทะเบียนแพทย์ หมดความรูปร่าง ๆ กลาง ๆ ออกอย่างหนึ่ง ที่กระทรวงมหาด
 ไทยรู้สึกเห็นทหนักใจออกก็คิดว่า จะทำอย่างไร ก็ตาม ถ้าหากว่าเราได้

เพราะแพทย์แผนโบราณชั้น ๒ ชั้นแล้ว ความรู้สึกในเรื่องที่แพทย์พวก
 นี้จะทำการและค้าขายส่วนตัวในทางวิชาอาคมนั้น นอกจากประการที่
 หนึ่ง แทนที่จะทำการศึกษาให้ เช่นผี ทรูแรงเห็นจริงในชั้นมหาวิทยาลัย
 เขาก็พอใจแต่เพียงว่าทะเลสาบคือในแง่ที่เพียงเป็นแพทย์ชั้น ๒ เท่านั้น
 ประการที่ ๒ ก็คือว่า แทนที่เขาจะได้ออกไปตามหัวเมือง อยู่นี่ไป
 ในป่าในดง พวกนี้ไม่ไป คือเขากลับเข้ามาอยู่ในชุมชน ซึ่งแท้ที่
 จริงก็มีโรงพยาบาล มีสุขศาลา ด้วยเหตุเช่นนี้แหละที่เราจะ ส่งเสริมชั้น
 วิทยาลัยเห็นว่า ประการที่ ๑ เป็นการ ทำลาย มาตรฐาน ของ แพทย์
 ของเรา ประการที่ ๒ ก็คือว่าความไม่ปลอดภัยจะมีมากขึ้น ในบางอย่าง
 ถึงกับว่า เมื่อคนไข้ ไข้มาถึงแล้ว พวกนี้ทำให้ตายมากกว่าที่จะทำให้
 เป็น เรื่องเช่นเช่นนี้ คือว่าคนที่ไม่รู้เสียเลยก็กลัว ว่าอย่างงู ๆ ปลา ๆ
 จริงอยู่ กฎกระทรวงได้ มีการควบคุมแพทย์แผนโบราณชั้น ๒ แต่พวกนี้
 กระจุกกระจายทั่วไป การควบคุมก็เห็นอู้อู้ออก อย่างนี้เราจะทบท
 ลองให้เกิดความไม่ปลอดภัยกับประชาชนอย่างไรได้

ประการที่ ๓ คือว่าเราไม่สามารถ จะบังคับให้ พวกนี้ไปอยู่ในท้อง
 ถิ่นได้ เมื่อยังบังคับไม่ได้เช่นนี้แล้ว ผลของผีเสนอก็ก็น่ากลัวอย่างไรเลย
 เป็นการถอยหลังไปไกล ที่เดียว เราได้ ทำเนนการ เพื่อจะ ณะคง ฐานะ
 แพทย์ของเราให้ คียงชน และบังคับเรากำลังได้ วยการรียรวงจากนานา
 ประเทศแล้ว เราจะหันมาทำลายเสีย เป็นการทำลายประชาชนอย่างนี้
 ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สมควร เราควรจะเดินไปข้างหน้า

ส่วนที่ว่าแพทย์ไม่พอในขณะนั้น มหาวิทยาลัยฟ้าสงกรณก็ได้พยายามเพาะให้มากขึ้น จะสังเกตเห็นสถิติหรือในงบประมาณ จะเห็นได้ว่าเขาได้ขยายการรับนักเรียนได้มากยิ่งขึ้น วันหนึ่งที่เราจะเปรียบพร้อมไปด้วยเจ้าหน้าที่แพทย์ ซึ่งสามารถจะให้ความปลอดภัยแก่ประชาชนเป็นอย่างดี ส่วนที่ดำเนินการดอยหลังนั้น ถือเอาแพทย์ผู้ๆ ปลายๆ แล้วเป็นผลร้ายแก่ประชาชนเขื่อนอันมาก ด้วยเหตุเช่นนี้รัฐบาลจึงเสียใจที่ไม่สามารถจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้

๑๘.๐๑ น.

นายเออน ณสงขลา (สงขลา): ที่จริง ข้าพเจ้าก็ไม่อยากจะพูดในเรื่องนี้ แต่ว่าข้าพเจ้าได้เป็นผู้สนับสนุนในเรื่องนี้ด้วย คือเมื่อได้ฟัง คำแถลงของท่าน รัฐมนตรี เมื่อคืนแล้ว ทำให้ข้าพเจ้ามขัญหาที่จะกรวยเรียนต่อที่ประชุมนี้ ๒ ประการ คือ

ประการแรก ข้าพเจ้าอยากจะขออธิบายว่า ตามข้อ ๒ ที่ผู้เสนอขอแก้ไขเพียงว่า ขอให้เปิดโอกาสให้แพทย์ชั้น ๒ ได้จดทะเบียนทั่วไปเท่านั้น ไม่ได้ขอให้เพิ่มสิทธิให้แก่แพทย์ชั้น ๒ ในการที่จะเข้าเทียบ กับแพทย์ชั้นหนึ่งไม่ ดังนั้น ด้วยเหตุว่าการสนับสนุนให้แพทย์ชั้น ๒ มากขึ้นนั้น ก็เพื่อความสวัสดิภาพของประชาชน ตามที่สถิติของท่าน รัฐมนตรีได้เสนอมาว่า แพทย์หนึ่งคนต่อพลเมือง ๕๓๑ คนนั้น ถ้าพิจารณา ตามตัวเลข แล้วละก็ ข้าพเจ้าเห็นว่า พอสมควร แต่ในการ

พิจารณาเรื่องที่เราจะต้องพิจารณาดังเหตุผลประกอบไปด้วยว่า ใน ๕๓๑ คนนี้ในจังหวัดพระนครกับจังหวัดบ้านนอก ย่อมมี ผลแตกต่างกันมาก เพราะเหตุว่าในจำนวน ๕๓๑ คนนี้ สำหรับ กรุงเทพฯ เราอาจจะเห็น เกี่ยวเกี่ยว ถึง ๕ หมื่น ๕ แสน คนก็ได้ แต่สำหรับหัวเมือง คือใน จังหวัดอัครคัต ใน ๕๓๑ คนเราอาจจะเห็นตั้งครึ่งวัน เพราะฉะนั้นสถิติ ที่ท่านรัฐมนตรีแสดงเมื่อก่อนจะใช่ เหมาะ สำหรับในท้องถิ่นที่พลเมืองหนาแน่น ที่นสำหรับราษฎรที่อยู่ในท้องถิ่นการอัครคัต การคมนาคมหรือ การหารายได้เช่นนั้น สถิติแพทย์ ๑ คนคือราษฎร ๕๓๑ คนนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เพียงพอนัก ที่ว่าไม่เพียงพอเพราะเหตุว่าอะไร เพราะเหตุว่า การเดินทาง ของราษฎรในท้องถิ่นต่างๆ เช่นใน ยักษ์ ใต้ กัด การคมนาคมก็ลำบากทั้งในทางบกและทางน้ำ นอกจากนั้น การเยียวการรักษาทางแพทย์ก็เต็มที่ คือไม่มีความพร้อมทางแพทย์เลยสัก ในพระนคร ไม่ได้ นอกจากนั้นในคราวก่อนนี้ ได้ มีเพื่อนสมาชิกของข้าพเจ้าได้เสนอ ขอให้เข้คสิทธิสำหรับแพทย์แผนโบราณชั้น ๒ และสถาน ๒ ไร่หลัก การไปแล้ว ทงนักเพราะเหตุว่าแพทย์ ชั้น ๒ ได้ ให้ คณะประโยชน์ กับ ราษฎรเข้อนมากในท้องถิ่นดังกล่าวแล้ว ในที่นี้สำหรับท้องถิ่นที่ไม่เข้อน ฝนให้ เช่นยักษ์ ใต้ เป็นต้น การกินอยู่ในมาตรฐานของราษฎรยักษ์ ใต้ เมื่อจะพิจารณากันแล้ว ก็ไม่ต่างกันนัก เพราะเหตุว่าทางการคมนาคม ก็ยังไม่สะดวกพอนัก อนึ่งในแง่ที่ข้าพเจ้าอธิบายมาแล้ว เป็นปัญหา ในทางที่ว่าแพทย์ ๑ คนกับจำนวนราษฎร ๕๓๑ คนนั้น จะเพียงพอหรือไม่ และโดยอาศัยหลักฐานอย่างไร

ใน ขณะนี้ เมื่อเรามีแพทย์ แผนปัจจุบันชั้นหนึ่งยังไม่เพียงพอ กฎหมายเรากำลังดำเนินการไปเช่นนั้น เมื่อถึงคราวที่แพทย์ชั้นหนึ่งมีมากพอ เราอาจจะคิดสิทธิ หรือแก้ไขกฎหมายได้ เพราะกฎหมายย่อมเกินตาม ความเจริญของประเทศ และ พลเมือง ทั้งนี้ นอกจากนั้น ข้าพเจ้ากล่าวแล้วว่าตามชั้นหนึ่งยังร่ำร้องที่จะได้แพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๒ อีกมาก ก็เมื่อรัฐบาลก็ไม่แพทย์ที่จะให้ แม้นแต่แพทย์ชั้น ๒ เช่นนี้ เราควรให้ สิทธิแก่เขาให้เขาขึ้นทะเบียนได้ แล้วนอกจากนั้นตาม สถานศึกษาคณะทันตแพทย์ที่สอนได้อ่านมาเมื่อกี้ ก็เห็นว่า ในข้อ ๒ สำหรับผู้ประกอบโรคศิลป์ แผนปัจจุบัน ชั้น ๒ เป็นผู้ซึ่งได้รับการอบรมใน ศึกษาศาสาเวชชกรรม ทันตกรรม เภสัชชกรรม หรือการผดุงครรภ์ จากโรงพยาบาลหรือสถานศึกษาใดของรัฐบาล หรือเทศบาล หรือสถานศึกษาอื่นใดในประเทศไทย หรือจากผู้ประกอบโรคศิลป์แผนปัจจุบัน ชั้น ๑ ในสาขานั้น ๆ มาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่ากำหนดดังนี้ คือเวชชกรรมห้าปี ใน ๕ ปีนี้ข้าพเจ้าเชื่อว่าสำหรับแพทย์ชั้น ๒ แล้ว ก็คงจะมี ความรู้พอที่จะเยียวยาโรคปัจจุบัน ทันทีทันใดที่เกิดขึ้นแก่ราษฎรนั้นได้และ นอกจากนั้นยัง อาจจะเป็นประโยชน์ ที่จะช่วยให้ การสุขศึกษาแก่ราษฎร ในท้องถิ่นที่ช่วยชง ในขณะแพทย์ชั้น ๑ ของเรายังไม่เพียงพอ เพราะฉะนั้นตามทูลเสนอไปขอแก้มานี้ ขอแก้แต่เพียงขอสิทธิให้ ขึ้นทะเบียน ทั่วไปเท่านั้น ไม่ใช่ขอสิทธิว่าแพทย์ชั้น ๒ ควรมีสิทธิเท่ากับแพทย์ชั้น ๑ เพราะฉะนั้น สิทธิของแพทย์ชั้น ๒ มีอยู่อย่างไร ก็คงมีอยู่เท่านั้น

แล้วเราจะคัดกรองลงไปเมื่อไรก็ได้ เมื่อเรามีแพทย์ชั้น ๑ บริบูรณ์แล้ว เพราะกฎหมายยอมแก่เมื่อไรก็ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า เห็นว่าสมาชิกทั้งหลายที่เห็นว่าราษฎรทว่าเหว่แล้วคงจะไม่ขัดข้องในการที่จะริบร่างนี้ไว้พิจารณาต่อไป

พ.ต. หลวงเชวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : ท่านสมาชิกที่อธิบายเมื่อก่อน เข้าใจสาระสำคัญผิดไป ซึ่งข้าพเจ้าได้อธิบายเมื่อก่อนคือว่าข้าพเจ้าไม่ได้อธิบายว่าผู้เสนอไม่ต้องการจะให้ยกมาตรฐานชั้นเป็นแพทย์ชั้น ๑ ทามิได้ ข้าพเจ้าได้อธิบายไปในแง่โยบายว่า เราไม่ได้สนับสนุนจะให้ยังเกิดแพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๒ ขึ้น ในกรณีเช่นนั้น เพราะ เราเห็นว่า แพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๒ นั้น เราเห็นว่า สาขาเวชศกกรรมนั้นมันหนักกระทำการงานในหลักวิชากว้างขวาง ในกรณีเช่นนั้น เราไม่สามารถที่จะควบคุมได้ และเห็นว่าจะเป็นการทำลายมาตรฐานหลักวิชาแพทย์ของเราเป็นสำคัญ ปัญหาที่พลเมืองจะไม่ได้รับการรักษาพยาบาลอยู่เฉพาะพอนั้น เป็นปัญหาการสาธารณสุขประกอบด้วย คือหมายความว่าเรามีแพทย์เท่าไร แล้วโรคมาเลเรียก็ยังมิอยู่เท่านั้น ก็ยังไม่เป็นการเพียงพออยู่นั่นเอง ในด้านการรักษาพยาบาลนั้น ถ้าหากว่าเราทำในบ้านสาธารณสุขได้ก็ หมายความว่าช่วยกันโรคได้ แล้ว โรคก็มันน้อย โรคอะไรที่สำคัญจึงจะมายังโรงพยาบาลดังนี้ เป็นต้น และข้าพเจ้าได้อธิบายแล้วว่ากระทรวงมหาดไทยมีความมุ่ง-

หมายที่จะพาผู้ช่วยแพทย์ ขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือนำสำคัญในการรักษาโรค
 ที่เกิดขึ้นประจำ เพื่อให้เป็นเครื่องมือ เพื่อให้เป็นยาตามคำหรือ
 คำว่าใด เราคือ การจะให้ มีผู้ ช่วยแพทย์ ขึ้นทุกตำบล และในกรณีเช่น
 นี้กระทรวงมหาดไทยก็ได้ดำเนินการเร่งรัดอยู่ทุกปี ก็จะเห็นได้ว่าเรา
 อบรมผู้ช่วยแพทย์ทุกปีและส่งไปทุกตำบล ในกรณีเช่นนั้นข้าพเจ้าคิดว่า
 ว่าพอจะย้ายขึ้นเขาได้และข้าพเจ้าคิดว่าโรคที่เหลือความสามารถแล้ว
 เขาจะไปทำตัวเป็นแพทย์รักษาหาได้ไม่ เขาต้องนำตัวผู้ช่วยไปหา
 แพทย์แผนปัจจุบัน ชั้น ๑ ซึ่งมีความสามารถอยู่แล้ว เรื่องเป็นอย่างนี้

๑๘.๑๒ น.

ร.ต. บุน สัทธเวช (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้ารู้สึกตามคำ
 ที่ท่านรัฐมนตรีกล่าวว่าเรามุ่งหมายในการที่จะทำสาธารณสุข และไม่
 ต้องการที่จะให้มีการรักษาพยาบาลในทางแพทย์แผนปัจจุบัน ชั้น ๒
 ข้าพเจ้ารู้สึกว่าทั้งสองอย่าง ทั้งสาธารณสุข กัดและทั้งการ รักษา
 พยาบาลกัด ถ้าเมื่อระลึกในพระนครแล้วก็น่าจะเป็นความจริงอย่างที่
 ท่านกล่าวนั้น แต่เมื่อไปคิดถึงตามชนบทแล้ว รู้สึกว่า อย่างจังหวัด
 นครราชสีมา ซึ่งเป็นจังหวัดซึ่งเคยมีแพทย์กว่าจังหวัดอื่นในภาคอีสานแต่
 ถึงกระนั้นก็ แพทย์สาธารณสุขที่กระทำหน้าที่เพื่อช่วยในการสาธารณสุข
 สู้ก็มีเพียงหนึ่งนายเท่านั้น และที่ความแพทย์มาก แพทย์นั้นนอกสอง
 นายก็ถือเป็นแพทย์ เทศบาล ก็อยู่ประจำที่และคราวนี้ เมื่อระลึกถึง

ท้องถิ่นของจังหวัดนครราชสีมาแล้วมีถึง ๑๐ อำเภอเมืองเช่นเช่นแล้ว
 การเจ็บป่วยถ้าได้เกิดขึ้น ถ้าเราจะคอยแพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๑ เพื่อทำ
 การรักษาพยาบาล ก็น่าจะเป็น ที่ไม่ มีหวังอย่างแน่ ๆ และเท่าที่เห็นอยู่
 เวลาประชาชนพลเมืองก็ได้ อาศัยแพทย์แผนปัจจุบัน ชั้น ๒ เท่านั้นเอง
 เพราะฉะนั้น แพทย์แผนปัจจุบัน ชั้น ๒ นี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะได้ ให้
 โอกาส ความจริงนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการอยากจะได้ มาตราฐาน
 ของแพทย์ กชน นั้นเป็นความจริงและถ้าเมื่อคุณสถิตที่ท่าน รัฐมนตรีได้
 กล่าวว่า มีแพทย์ จกทะเบียนดังสองหมื่นคนเศษ และคิดเฉลี่ยแล้วจะตก
 พลเมือง ๕๐๐ คนเศษต่อแพทย์หนึ่งคน ถ้าเมื่ออยู่ในลักษณะเช่นนี้แล้ว
 ก็น่าจะเป็นที่พอเพียง แต่แท้ ที่จริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ เพราะตามชนบท
 ต่าง ๆ ถึงที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วน่าจะให้ โอกาสและเสียทละเพาะ
 กาลเพื่อจะได้ช่วยขยายช่วยเหลือใน ความจำเป็นเหล่านี้ไว้ และแพทย์
 แผนปัจจุบัน ชั้น ๒ ถึงท่านผู้ ที่เสนอมานั้นก็ไม่ได้อะไร อยู่ใน
 ขอบเขตจำกัด และมีกฎกระทรวงบังคับไว้ อย่างแน่นอนอยู่แล้ว เพราะ
 ฉะนั้นหวังว่าสภา ฯ นี้คงจะทราบกันไว้ ก็ว่าท่านผู้แทนราษฎรทั้งหลาย
 ที่มาจาก ท้องดินนั้น ความจำเป็นในเรื่องการรักษา พยาบาลของเรา
 เวลาเช่นอย่างไร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะได้ขยายเวลาเพื่อ
 เปิดโอกาสให้ ราษฎรได้ รับความอ่อนหนาผ้าคังใน เรื่องนี้ไปชั่วคราวก่อน
 เพราะเวลานี้เรารกนี้ได้ ก็แล้วว่าการที่รัฐบาล จะเพาะแพทย์แผนปัจจุบัน
 ชั้น ๑ ผู้ ทรงคุณ ชนมานน ถ้าเมื่อคิด ตามสถิติ ของพลเมืองกษนาย

แพทย์ที่ออกช่วยหนึ่ง ๆ แล้วไกลกันมูกทสก เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ถ้า
เราไปตัดไม้ให้แพทย์แผนยจบุณชน ๒ ได้ช่วยเหลือราษฎรแล้ว ข้าพ-
เจ้าเชื่อว่าผลร้าย จะมากกว่าผลดี ทั้งที่ท่านรัฐมนตรีได้กล่าวไว้ นั้น
เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอวิงวอนสภาฯ นี้ได้ รัยหลักการเพื่อขยายเวลา ยท
ละเพราะกาลให้ ได้จดทะเบียนอีกต่อไป

ทำการแทนประธานสภาฯ : มีใครคัดค้านใหม่ เมื่อไม่มี
ใครคัดค้านแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ธนบุรี) : ตามที่ท่านประธานถาม
ว่ามีผู้คัดค้านหรือไม่ นั้น โดยเพราะอย่างยิ่งสำหรับ เรื่องแพทย์ น
ข้าพเจ้ารู้สึกเอาใจใส่อยู่มาก แต่ก็เป็นปัญหาเรื่องข้อบังคับสำหรับผู้
ที่ต้องการจะสนับสนุนผู้เสนอพระราชบัญญัติ คือจะต้องให้ผู้ คำนพค
เสียก่อน แต่ความจริงข้าพเจ้าอยากจะสนับสนุน แต่ถ้าหากว่าจะมี
ท่านผู้ใดคัดค้านขึ้นมาแล้ว ก็จะได้กล่าวกันต่อไป

ทำการแทนประธานสภาฯ : เห็นอันว่าไม่มีใครคัดค้าน ข้าพ-
เจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ถ้าใครเห็นว่าพระราชบัญญัติ นี้ควรรับ
หลักการแล้ว ขอให้ ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๔๗ คน

ทำการแทนประธานสภาฯ : ผู้ใดเห็นว่าไม่ ควรรับหลักการ
แห่งพระราชบัญญัตินี้แล้ว ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๔๕ คน

ทำการแทนประธานสภาฯ : เห็นอันว่ารับหลักการ แห่งร่าง
พระราชบัญญัตินี้ ส่งกรรมาธิการชุดที่ใหม่

นายเฉลา เตาลานนท์ (ครวต) : ข้าพเจ้าขอเสนอให้ตั้ง
กรรมาธิการวิสามัญ

นายเออน ฌสงขลา (สงขลา) : ข้าพเจ้าเห็นว่าพระราชบัญญัติ
นี้มีเหตุเล็กน้อยเท่านั้น ขอเสนอให้ส่งกรรมาธิการวิสามัญของสภา ฯ

ทำการแทนประธานสภา ฯ : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่า
ควรให้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญหรือวิสามัญ ใครเห็นว่าควรตั้งกรรมา
ธิการวิสามัญ ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๘ คน

ทำการแทนประธานสภา ฯ : ผู้ใดเห็นว่าควรตั้งกรรมาธิการ
สามัญ ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๐ คน

ทำการแทนประธานสภา ฯ : เป็นอันว่าตั้งกรรมาธิการวิสามัญ
ของสภา ฯ ส่งกรรมาธิการชุด ๓ แปรญัตติกี่วัน

นายเฉลา เตาลานนท์ (ครวต) : ภายใน ๕ วัน

ทำการแทนประธานสภา ฯ : ภายใน ๕ วัน เมื่อไม่มีผู้ใดคัด
ค้าน ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ ตกกลงให้แปรญัตติกี่ภายใน ๕ วัน

มีญัตติควนเสนอขึ้นมา โดยนายกายสงวน พะยงพงศ์ ขอเพิ่ม
วันประชุมออกวันหนึ่ง คือวันพฤหัสบดี เพราะพระราชบัญญัติค้างมาก
นายกายสงวน เห็นจะไม่ต้องการอภิปรายอะไรไม่ใช้หรือ

๑.๒๑ น.

ค. สงวน พะยงพงศ์ (ปราจีนบุรี) : การที่ข้าพเจ้าเสนอ

ญาติก็ควั่นขนมาในขณะนั้น มีความประสงค์ อย่างยิ่ง ที่จะทำให้กิจการ
ของสภาผู้แทนราษฎรมีการประชุมมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพราะเหตุ
ไต่ ยืนเสียงส่วนมากได้พูดกันหนาหูว่าเวลาของสภาฯ มีค่ามาก แต่เมื่อ
เราไปแล้วว่า เวลาของสภาฯ มีค่ามาก แต่ไหนเล่า เราจะไม่ทำ เวลา
ของสภาผู้แทนราษฎร ให้มีค่ามากขึ้นไปอีก นี่ข้าพเจ้าจึงขังใจมาก
เมื่อเย็นเช่นนั้น ข้าพเจ้า เห็นว่า เป็นการสมควร แล้วที่จะประชุมให้มาก
ครั้งเท่าที่จะมากได้ เพื่อประโยชน์ แก่ประเทศชาติและราษฎรของ
เราในการที่จะออกกฎหมายตามหน้าที่ต่อไป

๑๘.๒๒ น.

นายอำเภอ อิศรางกร ฅนอยุธยา (สิงห์บุรี) : การที่ท่าน
สมาชิกเสนอญัตติให้ประชุมเพิ่มขนนั้น ถ้าเรามองในอีกแง่หนึ่งแล้ว
ก็รู้สึกว่ามันดี เพราะว่าเพื่อจะทำงาน ของชาติ และราษฎร ให้ ได้
ผลดียิ่งขึ้น แต่ปัญหาสำคัญมีอยู่อย่างานทุก ๆ ชิ้นเกี่ยวกับไปลิตติการ
เมื่อสำคัญ ๆ เท่าที่เป็นอยู่เวลานี้ เราได้ พิจารณาอย่างถี่ถ้วนถี่ถี่ ก
ก็ยังไม่เห็นเหลืออยู่แล้ว อีกประการหนึ่ง เราได้เห็นใจฝ่ายบริหารเขา เขา
ได้ทำงาน อยู่ทุกขณะจิตต์ เขาปลื้มเวลากันมา เคล้าอยู่กับงานนี้ รู้สึก
สึกเห็นใจมากอยู่ รู้สึกว่าการประชุมในที่นี้ เขาเป็นฝ่ายทำงาน เรา
เป็นฝ่ายพูด ก็น่าจะเห็นใจอย่างยิ่ง ข้างที่เอามา เช่นกันในที่ประชุมก็มี
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ในการที่จะให้เพิ่มวันประชุมขนตามท
ผู้เสนอ ๆ มา ฉะนั้นขอสรุปให้ลงมติว่าควรจะให้เพิ่มขนหรือไม่ควรให้
เพิ่มขน ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรเพิ่ม

นายฮั่ว ตามไท นายอินทรว สิงหนคร วัชรอง

ทำการแทนประธานสภา ฯ : ข้าพเจ้าขอให้ ที่ประชุมวินิจฉัย
ว่าควรเพิ่มวันประชุมคือ วันพฤหัสบดี อีกวันหนึ่ง จาก ที่มาแล้ว ๒ วัน
หรือไม่ ผู้ใดเห็นว่าควรเพิ่ม ขอให้ ไปรทยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕ คน

ทำการแทนประธานสภา ฯ : เห็นว่าไม่ควรเพิ่ม ไปรทยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๕ คน

ทำการแทนประธานสภา ฯ : เห็นอันญัตตินี้ตกไป

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๒๕ นาฬิกา

ประเสริฐ บัณฑิตคุณ

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

ศิริ อินทร

ถิน จุฑารพ

สุนันท์ ถิพลากร

เล็ก จารุณย์

วิศิษฐ์ ลูกอิน

ผู้ตรวจงานการประชุม

พระยามานวราชเสวี
ประธานสภาผู้แทนราษฎร

คหกรรมบดี
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๑๖/๒๔๘๑ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๒
วันอังคารที่ ๒๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๑
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๔๕ นาฬิกา

ประธานสภาฯ: วันนี้สมาชิกมาประชุม ๑๕๐ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมรับรองรายงานการประชุมครั้งที่ ๑ และที่ ๒/๒๔๘๑ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๒ เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ วาระต่อไปอยู่ที่กระทู้ที่ ๑ ของนายสमान สุชาติกุล เรื่องลดค่าโดยสารรถไฟให้ตำรวจ นายสमान สุชาติกุล (นครปฐม): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ตามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการดังต่อไปนี้

๑. เพราะเหตุใด รัฐบาลจึงไม่ยอมลดค่าโดยสารรถไฟให้ตำรวจในขณะแต่งเครื่องแบบ เหมือนกับทหารบ้าง

๒. หากจะทำการช่วยตำรวจตามข้อ ๑ จะช่วยสำเร็จได้ในเมื่อไร
พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ: รัฐบาลขอตอบดังนี้ ข้อ ๑ และข้อ ๒ รวมกัน กระทรวงเศรษฐการ

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร